BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN !

savaş yolu

18

HAFTALIK GAZETE

14 TEMMUZ 1979

YIL:1 10 TL.

İŞTE SUÇLU!

MHP çevresindeki çember daralırken faşizmin aklanması çabaları sürdürülüyor

GEÇTİĞİMİZ günlerde, faşist odakların işbirlikçi-tekelci sermayenin Hükümeti düşürme ve yerine gerici faşist güçlerin çeşitli hükümet formüllerinden birini geçirme çabaları Parlamento dışına taştı.

Haziran'ın ortasından beri, Hükümetteki bağımsızları AP'lileştirerek Hükümeti azınlığa düşürmeye çalışan Demirel öncülüğündeki muhalefet, Haziran sonlarında, Meclis'in tatil olmasına iki gün kala, 222'den fazla Milletvekili bulamadığını gördü. Tam anlamıyla, Hükümetin kaçıp muhalefetin kovaladığı o günlerde, CHP ağırlıklı Hükümet, güvenoyu ile veya bağımsız bakanlardan biri hakkında verilmiş bir gensoru önergesinin muhalefetin oylarıyla kabul edilmesi yoluyla düşürülmekten kaçmak için, 3 Temmuz salı günü Meclis'leri tatil etme kararı almıştı. Bu Meclis'lerin, fiilen 28 Haziran'da tatile girmesi demekti

Demirel bütün çabalarına, bazı CHP'li milletvekilleri'ni ağırlığınca altınla tartma önerilerine, özel olarak yarattığı psikolojik ortama rağmen, Hükümetin gensoru görüşmelerini engelleme eylemini etkisizleştirebilecek, Meclis'in toplanmasını sağlayabilecek 226'yı bulamadı. Aslında 226 Milletvekilini Hükümet de bulamıyor. Meclis'ten bunun için kaçıyordu. Bir zamanlar «Bulsunlar 226.yı düşürsünler» diyen Demirel'ken şimdi Ecevit aynı 226 rakkamı üzerinde oynuyordu.

Haziran'ın son günlerinde, Türkiye politik ortamına egemen olan, bu kelle hesaplarıydı. Kelle hesapları arasında getirilen devalüasyon ve korkunç zamların hemen ardından, Meclisler tatile girdi, daha doğrusu, CHP tarafından birleşimlerde çoğunluk sağlanması engellenerek tatile sokuldu.

HÜKÜMETİ KİMLER NİÇİN DÜŞÜRMEK İSTİYOR?

Haziran ayının ikinci yarısını tümüyle ve ciddi bir şekilde Hükümeti düşürme çabalarına ayıran Demirel, Meclisler tatile girdikten sonra, bu işin Parlamenter yollarla çok güç, hatta olanaksız olacağını biliyordu. Demirel, tekelci sermaye kesiminin, özellikle Sabancı'nın başını çektiği, «Hükümeti mutlaka, ne bahasına olursa olsun düşürme ve dış yardım ve krediler gelmeden yeni bir hükümet oluşturma» eğiliminin sözcülüğünü üstlenmişti. AP'nin tek başına iktidarına talip değildi, kendisini yıpratacak böyle bir modele baştan karşıydı. Onun en fazla işine gelen, bu Hükümetin düşmesi, bir süre yeni hükümet kuruluşuyla oyalanılması, bu arada yeni olasılıkların ortaya çıkması ve nihayet «geniş tabanlı» veya benzeri bir hükümetin kurulmasıydı.

Ancak bu hesaplar, 28 Haziran Perşembe günü, CHP'lilerin engellemeleriyle Meclis toplanamayıp tatile girince, boşa çıktı. Demirel, Meclisleri, çoğunluğu bulduklarında olağanüstü toplantıya çağıracaklarını, Kasım'dan, yani normal yasama süresinin başlamasından önce meclisleri mutlaka toplayacaklarını bildirdi. Birkaç gün sonraki basın toplantısında da, Demirel, Hükümetten söz ederken «Mücadele önümüzdeki günlerde görülmemiş boyutlara erişecek» diyordu. Böylece Parlamentoda düşürülemeyen Hükümeti başka yollarla düşürmeye çalışacaklarını açıklamış oluyordu.

Meclislerin Hükümet düşmeden tatile girmesinden çok rahatsız olan bir kesim de sermayeydi. İşbirlikçi-tekelci sermayenin ağırlığındaki Odalar Birliği, 247 Oda ve Borsa'nın yönetim kurulu ve başkanlarını Meclislerin tatile girdiğinin ertesi günü toplantıya çağırdı. Toplantıda Hükümeti düşürme formülleri ve gelecek krediler konuşuldu. Meclislerin tatile sokulması ve CHP'nin Meclisten kaçması eleştirildi. Bu toplantıdan bir gün önce de Hür teşebbüs Konseyi bir açıklama yapmış ve Hükümetin Meclisi çalıştırmamasını kınamıştı. Aslında sermaye, çok elverişli bir anda CHP ağırlıklı Hükümeti düşürememiş olmanın sıkıntısı içindeydi. Tekelciler Hükümet olmasına yardımcı oldukları, omuz verdikleri CHP'yi ve Ecevit.i cabuk eskitmişlerdi. Bu eskitme operasyonu sırasında, işbirlikçi, tekelci sermayenin kârlı çıktığı ise tartışma götürmez bir gerçekti. Bir yandan en çok sızlandıkları 1978 yılı boyunca kâr oranlarını görülmedik boyutlarda yükseltmişler, bir yandan emekçi halka yüklenecek dayanılmaz yükleri, halkın sırtına kendi has partileri ve adamları eliyle değil **«umut» CHP** eliyle yükletmişler, dış yardım sağlanmış, iş taze para ve kredilerin bölüşümüne kalmış, fiyat artışları dev boyutlara varmış, taban fiyatlar düşük tutulmuş, devalüasyon yapılmıştı. Artık bu Hükümet tekelci sermayeye verebileceğini vermişti, gitmesi gerekmekteydi. Üstelik, reformizm, sosyal demokrasi halkçılık hayalleri, CHP'ye bağlanan umutlar da yıkılmış, aslında tekelcilerin her zaman tehlikeli gördük **hazırdır»** derken Feyzioğlu, Sabanleri, ancak razı oldukları bir siyasal güç: «orta sol CHP» gereği kadar yıpranmıştı.

Ancak, bir kaç «kelle» eksik geldiğinden CHP ağırlıklı hükümet düşürülemedi. İşbirlikçi-tekelci sermaye, geniş tabanlı hükümet peşinde olanlar, AP, MHP, MSP, Feyzioğlu'lar ama son zamanlarda aynı borazanı öttüren maocular ve benzerleri, faşizm tezgâhlamaya çalışan odaklar, durumdan hiç hoşnut değillerdi: Birşeyler yapmalırı gerekiyordu.

VE BİRŞEYLER YAPIYORLAR

Hükümetin Parlamentoda düşürülemeyeceğinin belli olmasından sonra, 25 Haziran Pazartesi gününden itibaren, olaylar ve büyük bir planın parçaları, bir film gibi birbirini izlemeye başladı.

Manisa'da alınan sözde tedbirler faşist terörün gelişmesini önleyemedi.

25 Haziran Pazartesi günü Manisa MHP il Başkanı Cemil Çöllü öldürüldü. Aslında Cemil Çöllü il başkanlığından ve MHP'den altı ay kadar önce istifa etmiş, yani bir bakıma «davadan dönmüş», istifası kabul edilmemiş, zorla yeri yerinde bırakılmıştı. MHP il başkanı öldürüldükten 15 dakika sonra, yine Manisa'da CHP'li tanınan bir berber öldürüldü. Manisa, birden terörün yükseldiği ve büyük olaylara gebe bir kent görünümü kazandı. Olayların gelişeceği belliydi, ama, Hükümetin tüm yaptığı Kahramanmaraş olaylar kırımı sırasında Maraş Emniyet müdürü olan ve olaylarda büyük ihmali, hatta kimilerine göre kastı görülen kişiyi, Manisa'daki boş Emniyet Müdürlüğüne atamak oldu. Ertesi gün sıra, yine ilerici tanınan ve Cumhuriyet gazetesi muhabirinin babası olan bir kişinin öldürülmesindeydi. 27 Haziran'da, terör büyüyor ve CHP kadınlar kolu ve İKD üyesi eczacı Neşe Gülersoy, eczanesinde vurularak öldürülüyordu. Terörün, hesaplı, bilinçli, planlı şekilde tırmandırıldığı ortadaydı. Bu sırada Başbakan'dan İçişleri Bakanı'na kadar tüm Hükümet yetkilileri, MHP il başkanı öldürüldüğü için MHP'den özür dilemek, savunmaya geçmek, ödün üzerine ödün vrmek tavrı içindeydiler. Bu kişiler için Manisa'da kendi partililerinin öldürülmesi bile ikinci planda kalmış, MHP öne geçmişti.

MHP'yi aklama, kuzu postuna büründürme operasyonunun ilk adımı böyle atıldı. 29 Haziran'da MHP Zeytinburnu ilçe başkanı öldürüldü. Kuşkusuz, o günlerde öldürülenler, MHP'lilerden ibaret değildi. Türkiye'nin çeşitli illerinde, bölgelerinde, saldırıya uğrayan, öldürülen ilerici sayısı, hergün dördü, beşi aşıyordu. Ama önplana çıkarılan ve özel olarak propagandası yapılan MHP'lilerin öldürülmesiydi. 30 Haziran Cumartesi gecesi, planın en can alıcı noktalarından biri tezgahlandı: Ankara'da ajan güdümlü bir terörist çete MHP merkezine ve MİSK'e saldırdı, bu arada bir karakolu da bastı. İki MHP'li öldü. Bu defa ortalık birbirine girdi. Türkeş, oyundaki rolünü -hem de oldukça başarılı- oynamakta gecikmedi. Artık MHP, saldırıya uğrayan bir masum görünümündeydi. Savcılıklarda, askeri mahkemelerde, en yüksek yargı organlarında bekleyen ve her biri bir değil on parti kapattıracak nitelikteki suçluluk dosyaları adeta unutulmuştu. Daha doğrusu, kanlı planın amacı, bu dosyaların unutturulması, MHP'nin bir süredir kamuoyunun gözünde kaybetmeye başladığı yasallığının yeniden kazandırılmasıydı. Böylece, bir taşla iki kuş vurulmuş olacak, MHP ağırlanırken, aynı zamanda CHP ağırlıklı hükümetin düşürülmesinden sonra gündeme getirilecek «geniş tabanlı», «Partiler üstü» veya Milli koalisyon hükümeti» formüllerinden herhangi birinde «yerini» alması sağlanacaktı.

CUMHURBAŞKANI'NIN DİYALOG ÇAĞRISI

30 Haziran'da AP, MSP, MHP, Hükümetin tatile rağmen Meclisi toplayıp güvenoyu istemesini önerdiler. Üç eski MC ortağı bunun gerçekleşemeyeceğini bildikleri halde, hükümeti devirme operasyonu havasını sürdürmeye niyetliydiler. Bu ortamda, 2 Temmuz günü İçişleri Bakanı'ndan MHP'lilerin korunmasını isteyen Cumhurbaşkanı, son olay ve gelişmeler konusunda bir mesaj yayınladı. Korutürk **«Partilerin genel bir anlayış havası içine girmelerini, aralarında diyalog başlatmalarını»** istiyor, şöyle diyordu: **«Varlıklarını sürdürebilmek için bütün bu kuruluşların kendi aralarında bir süredir kaybetmiş oldukları temas ve diyaloğu mümkün olan uygar ölçülerde süratle yeniden tesise çalışmaları konusunda ulus yararına çalışmaları konusu hayati bir ö-**

İçişleri Bakanı Güneş, eli kanlı faşistlerden açıkça özür diledi.

nem kazanmıştır. Bu temas ve diyalog demokratik kuruluşlarımızın var olmak veya yok olmak sorunu haline gelmiştir... Bu hususta inisiyatif iktidar partisinden gelmeli ve diğer siyasi partiler iyiniyet göstermelidirler.»

Korutürk'ün çağrısına çeşitli tepkiler gelmekte gecikmedi. Ecevit: **CHP ve Hükümet diyalogacı** başta olmak üzere tekelci sermaye sözcüleri, MSP hatta CHP'ye ateş püskürür görünen Türkeş çağrıyı olumlu karşılarken, Demirel **«Gayrimeşru hükümetin daveti olmaz»** diyor. Cumhurbaşkanı'nı **«Şapla Şekeri karıştırmak»**la suçluyordu. Aynı günlerde, terör sistemli biçimde tırmandırılıyor, özellikle CHP'lilere sosyalist parti yöneticilerine, komünistlere, ilerici gençlere, işçilere, öğretmenlere yöneliyordu.

MHP'NİN SUÇTAN SIYRILMA MİZANSENİ

5 Temmuz tarihli Hürriyet gazetesinde, 8 sütunluk bir haber vardı. **«MHP yöneticisi MİT ajanı çıktı».** Haber MHP Genel Merkez yöneticilerinden alınmıştı. MHP Merkezinin Beşiktaş ilçe sekreteri olan bu ajanın yayınladığı broşürün geçersiz olduğunu teşkilata bildirdiği, yine bu kişinin adam öldürme, gasp, soygun türünden pekçok olay kışkırttığı ve katıldığı MHP Genel Merkezi tarafından açıklanıyordu.

Birden, haftanın en önemli tartışma konusu, MHP Genel merkezinin verdiği bu haber haline geldi. Ancak hemen o gün haber önce İstanbul sıkıyönetim komutanlığı, ardından MİT ve Başbakan tarafından yalanlandı. Ne olmuştu da MHP, bunca yıllık kilit adamlarını birdenbire suçlamaya teşhir etmeye, harcamaya başlamıştı.

Aslında, bu son adım, MHP'nin bir süredir çevresinde daralmakta olan suç çemberini aşabilmek için sahnelediği oyunun bir parçasıydı. «anarşi» denilen olayın temelinde amaçlı, güdümlü bir faşist terörün bulunduğu, bu terörün MHP ve ÜGD gibi yan örgütleriyle organik bağ içinde olduğu, savcılıklarda ve Sıkıyönetim mahkemelerinde gözardı edilemeyecek, üstü örtülemeyecek biçimde birikmiş kabarmış dosyalardan bütün açıklığıyla kanıtlanıyordu. Tüm dayanaklarına, yerli yabancı faşist odakların her türlü desteğine Hükümetin faşizmin sırtını okşayıp faşizmi ehlileştirme umutlarına rağmen, MHP çevresindeki çember giderek daralıyordu. MHP çemberi aşmanın bir yolu olarak, kendini aklattırma ve masum görünme operasyonunu sürdürürken bir yandan da inkâr edemeyeceği suçları «tahrikçi MİT ajanlarına» yüklemek gibi bir kurnazlık peşindeydi. Bugüne kadar MİT'e toz kondurmayan, MİT'i tartışmayı ve eleştirmeyi vatan hainliği olarak gösteren MHP paçası sıkışınca MİT'i suçluyordu. Ancak MHP'nin bu ... nı ilk adımında ters tepti. Silah kendine döndü.

FAŞİZM VE DEMOKRASİ BIÇAK SIRTINDA

Geçtiğimiz günlerde, özellikle Temmuz'un ilk yarısında, Türkiye'de faşizm ve demokrasi bir bıçak sırtına geldi. Bıçağın keskin yüzünün, faşizmi veya demokrasiyi kesmesi olanaklı.

Bir yandan demokrasi, bir başka yandan da faşizm, çevrilmiş durumda. MHP'nin tüm telaşı, döktüğü kanın yükselmekte ve kendi boğazına kadar dayanmakta olduğunu, bu kanın içinde suç dosyalarının yüzdüğünü görmesinden geliyor. Son terör tırmandırılışı; planlı olduğu apaçık ortada olan birtakım saldırı olayları, MHP örgütlerini, üyelerini suça, cinayete ajanların teşvik ettiği yolundaki, aslında bir bakıma suçu kabul anlamına gelen iddialar, tümü faşist örgütlenmenin kendini kurtaramama kaygısından kaynaklanıyor.

Bir yandan faşizmin bu sıkışmışlığı, öte yandan, emekçi yığınlara yüklenen ve daha da ağırlarının yüklenmesi kaçınılmaz olan yüklerin yığınlarda patlamalara yol açmasına engel olma istekleri, yaşadığımız günlerde kısıtlı demokrasiyi büsbütün tehlike altına sokuyor.

Böyle yaşamsal, can alıcı bir anda, faşizmin altedilmesi olasılığı herzamankinden daha fazla, ortam herzamankinden daha elverişliyken; CHP'nin bir büyük tarihsel ve sınıfsal yanılgı içinde, hâlâ faşizmi ehlileştirmeye, canavar dişlerini göstermesin ve kendisini yutmasın diye faşizme ödün üstüne ödün vermeye, faşizmi aklama operasyonuna katılmaya ve faşizmle diyalogu kabule, tıpkı bir zamanlar Almanya'da sosyal demokrat partinin, İtalya'da sosyal demokrat ve merkez partilerinin yaptığı gibi faşizmin arkasını sıvazlamaya devam ettiği görülüyor. Böyle bir politika, bıçak sırtına gelmiş olan faşizmi kurtarırken demokrasiyi büsbütün tehlikeye sokmaya yardımcı oluyor. Hatta tarih önünde CHP böyle bir gelişmenin asıl sorumlularından biri haline geliyor.

İşte geçtiğimiz günler, böyle bir olaylar zinciri ve süreç içinde, CHP'nin bu sorumluluğunun da vurgulandığı, buna karşılık Türkiye demokrasi güçlerine, ilerici güçlere dé çok büyük sorumluluk ve görevler düştüğünün bir kez daha ortaya çıktığı günler oldu.

yorum

Sorumluluklarımız görevlerimiz

BUGÜN Türkiye'de, ulusal demokratik güçlerin sorumlulukları ve görevleri geçmiş dönemlere oranla dev boyutlara varmış durumda. Çünkü ülkemiz, yakın tarihinde görülmemiş bir ekonomik ve toplumsal bunalım içinde çırpınıyor. Bu bunalım, bunca yıldır iktidar olan egemen güçlerin, özellikle emperyalizmin işbirlikçi tekelci sermayenin Türkiye emekçi halkını ve tüm ükeyi içine attığı bir bunalımdır. Ve bugün, bunalımın gerçek yaratıcılarının bunalımı aşma yönünde hiçbir ciddi önerileri, halka yararlı hiçbir formülleri, hiçbir çıkış yolları yoktur. Hükümet seçenekleri aramak, zaman kazanmak ve nihayet şu veya bu görünümde bir faşizm tezgâhlamak, hastalığa önerdikleri tek ilâç, tek çaredir. Böyle bir ortamda emperyalizmin baskısının ve faşizm tehlikesinin yoğunlaştığı, faşizmin kapıda beklediği, demokrasi ve faşizmin bıçak sırtı bir dengede olduğu apaçık görülüyor. Sorun ülkemiz, halkımız, geleceğimiz için bir yaşam-ölüm sorunudur. Ama faşist tehlikenin bunca zamandır geriletilememesi, hatta giderek artması sadece nesnel etmenlerle, toplumsal ekonomik nedenlerle açıklanamaz. Bir dizi öznel etkenin görülmesi ve bu öznel etkenlerin üstesinden gelmenin Türkiye'nin ulusal demokratik güçlerine düştüğünün kavranması gerekiyor.

BAŞKA bir deyişle, içinde yaşanan bunalımın faşizme varmak yerine devrimci yönde sonuçlar doğurması büyük ölçüde, öznel etmene bağlıdır. İşçi sınıfının öncü politik örgütü «Bunalımın devrimci yönde sonuçlar doğurmasında, faşizmin geriletilmesinde, ileri demokratik devrim yolunda ileri doğru gidilmesinde belirleyici etmenin öznel etmen« olduğunu» **saptamıştır.**

CHP ağırlıklı hükümetin ters, faşizme ödün veren, tekellere yaslanan, halkın umutlarını söndüren politikası ve ulusal demokratik güçlerin eylem birliğinin kurulamaması, bunalımın faşizme varması tehlikesini artıran etmenlerdir. Bu olumsuz etmenlerin üstesinden gelmekte, tüm demokrasi güçlerine ve en fazla da işçi sınıfının öncü gücüne, onun savaşerlerine görev ve sorumluluk düşmektedir. Bu büyük ve onurlu sorumluluğun yüklediği görevin üstesinden gelmek için işçi sınıfının bugünkü durum belirlemesi iyi kavranmalıdır. «Bugün baş düşmana karşı savaşmak emperyalist baskıları vefaşizm tehlikesini tüm yurtsever güçlerle eylem birliği içinde geriletmek, püskürtmek, bir yandan da, emperyalizmin egemenliğini ve faşizm tehlikesini köklerinden söküp atmak için sosyalizme açılan ileri demokratik devrime hazırlanmak, yığınlara böyle bir devrim olmadan köklü çözümlerin olanaksızlığını kavratmak... Yığınların güncel istemleri uğrundaki çıkışlarını ileri demokratik devrim savaşına bağlama zorunluluğu...»

BU durum ve görev belirlemesi ışığında yapılacak olan nedir? Öncelikle işçi sınıfının ve onun öncü politik gücünün örgütsel, ideolojik birliğini güçlendirmek... Çünkü yığınlara öncülük edebilmek, yığınların bunalım koşullarında gerici, faşist partilere kaymasını önlemek, hükümetin faşizm tehlikesini artıran politikasına karşı yığınları devrimci yönde uyarabilmek ve faşizme, emperyalizme, tekellere karşı en geniş güçlerin eylem birliğini oluşturmak, işçi sınıfının öncü politik örgütünün örgütsel ve ideolojik güçlenmesine her zamankinden daha çok bağlıdır. Bu güçlenme, sağ ve sol oportünizme karşı ideolojik savaşın güçlendirilmesi; **yığınları savaş alanlarına çekme yeteneğinin geliştirilmesi için yığınlar arasında en yetenekli önderlerin bulunup çıkarılması, militan grevci, gösterici, yığın savaşımları yöneticisi, yetenekli deneyli ajitatör, propagandacı bulunması ve** yığınların hızla bilinçlendirilmesi; **nihayet başta işçi sınıfı olmak üzere yığınların** örgütlülük düzeylerinin **yükseltilmesi üçlü görevinden ayrılamaz.**

TÜM görüntülere rağmen, «Eğilim devrimci sürecin gerilemesi yönünde değil ilerlemesi yönündedir.» **Bu ilerlemeyi somutlamak, hızlandırmak, faşizmi engellemek yukardaki görevler inyerine getirilmesine ve bu görevler çerçevesinde ulusal demokratik güçlerin birliğinin sağlanmasına bağlıdır. Ne kadar güç görünürse görünsün, yaşadığımız günlerde bunun olanakları herzamankinden daha fazladır. Büyük çoğunluğunun çıkarları emperyalizme, faşizme, tekellere karşı savaşmayı gerektiren, içinde ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğinden yana önemli güçler barındıran CHP'nin geniş bir kanadı, yöneticileri öznel önyargılarla eylem ve cephe briğiinden yan çizen sosyalist partilerin militanları ve bunların dışında kalan tüm demokrasi güçleri, kararlı, sabırlı, akıllı, işçi sınıfı çizgisindeki bir çaba ve çalışmayla birliğe kazanılabilir. İşçi sınıfının savaşerleri ideolojik ve örgütsel planda ne kadar güçlü, ne kadar sağlam olurlarsa, bu birlik çabaları da o kadar kolaylaşacak, birliğe o kadar çabuk varılabilecektir.**

FAŞİZM ve demokrasinin bıçak sırtında olduğu şu günlerde, sorumluluk ve görevlerimizin bilincindeyiz.

Yığın eylemleri

ÜLKEMİZ, tarihinin en karmaşık, bunalımlı ve sancılı dönemini yaşıyor. Ekonomik-politik bunalımın geçici olmadığı, günlük önlemlerle geçiştirilemeyeceği artık toplumun tüm kesimlerince görülüyor. Bunalımın bu kalıcı özelliği ve toplumsal yaşamın her yanını kapsayan yaygınlığı, yığınları doğrudan, yakıcı biçimde etkiliyor. Bunalım bugün milyonlarca emekçi için soyut bir şey değildir. Yığınlar bunalımı yaşıyorlar. Işsizlik ,pahalılık, yokluk korkunç düzeylerdedir. Son devalüasyon ve zamlar yaşamı gerçekten dayanılmaz ölçülerde zorlaştırmıştır. İşbirlikçi - tekelci sermaye bununla da yetinmeyip, emekçi halkın, işçi sınıfının daha da yoksullaştırılması için yeni «önlem»ler alıyor. «Ücretlerin dondurulması»nı dayatarak bunalımın yükünü işçilerin sırtına daha çok yüklemek istiyor.

YIĞINLARIN BİLİNCİ VE DENEYİMLERİ

Öte yandan. Türkiye emekçi halkı: işçisiyle, köylüsüyle, Türküyle, Kürdüyle bugün bambaşka bir konumdadır. Bilinçlilik ve örgütlülük düzeyi gelişmiştir. Deneyimleri artmıştır. Bu yüzden ne işbirlikçi tekelci sermaye, ne de onun politikasıyla gittikçe uzlaşan hükümet, bunalımın yükünü yığınların sırtına kolayca bindiremiyorlar. Burjuvazinin manevra olanakları bunun için daralmıştır. Eski yöntemlerle yönetmedeki güçlükleri. diğer nedenler yanında, bu yüzden de iyice açığa çıkmıştır. Çünkü bilinç ve örgütlülük düzeyi yükselen yığınların eskisi gibi yönetilmek istememe iradesi güçlenmektedir.

İŞÇİ SINIFININ YÜKSELEN ÖNCÜLÜĞÜ

Başta işçi sınıfı olmak üzere, yığınlar, burjuvazinin «çözüm» diye getirdiği faşist ya da reformist seçeneklerin iflas ettiğini **kendi deneyleriyle** bugün daha açık görüyorlar. Yığınların toplumsal bilinci bu nedenle aydınlanıyor, devrimci seçeneklere ilgisi bu nedenle artıyor. Emperyalizme ve tekellere karşı olan tüm halkın işçi sınıfının çevresinde kümelenmesi süreci bu nedenle hızlanıyor.

YIĞIN EYLEMLERİNİN NESNEL TEMELİ VARDIR

Zorlaşan yaşam koşullarına geniş halk kesimlerindeki yaygın hoşnutsuzluğa rağmen yığın hareketinde hızlı ve kendiliğinden bir patlamanın olmayışı kimilerinin kafasını karıştırıyor. Bundan, oportünist teoriler çıkaranlar oluyor.

Bunlar, yığın eylemlerine girişmek için, «büyük patlama günleri»ni, yüzbinlerin sokaklara dökülmesini beklyorlar. O zaman durumu kavrayıp eyleme geçmenin geç olacağını, tarihsel fırsatların kaçırılacağını anlayamıyorlar, ya da anlamak istemiyorlar. O günlere, işçi sınıfının, komünistlerin girişkenliği ile planlı örgütlü, eylemci bir hazırlıkla varılacağını görmüyorlar. Geçici ve görece durgunluk dönemlerini mutlaklaştırarak eylemsizliğe düşüyorlar.

Devrimin kendisinin bile **«... tek bir hareket olarak değil, az çok güçlü patlamalar döneminin, az çok mutlak durgunluktaki dönemlerin dizi halinde birbirinin yerini alması olarak düşünülmesi»** gerektiğini söyleyen Lenin'dir. Devrimci eylemleri yükseltmek için, Lenin **«Ne yapmalı?»** da, siyasal olayların canlı teşhiri temelinde propaganda -ajitasyonu arttırmak gerektiğini vurguluyor. Yığın eylemlerini yükseltmek için, yığınlara çağrı yapacak olanların **kendilerinin eyleme girişmelerinin şart olduğunu** söylüyor. Böylece yığınların eylemlere eylem alanlarından çağrılacağını belirtiyor.

Bugün Türkiye'de yığın eylemlerini ulusal çapta yükseltmek için gittikçe güçlenen bir nesnel temel vardır. Görev, yığın eylemlerini yükseltmek, bunun önünde duran engelleri devrimci bir çalışmayla yenmektir.

Aralık 1978 tarihinden bu yana Türkiye'de bir dizi eylem yapılmıştır. İşçi sınıfımızın önderliğinde girişilen her eylem başarılı olmuş ve yığınları alanlara çekmiştir. 1 Mayıs 1979 çok yönlü engellemelere rağmen görkemli bir yığınsallıkla kutlanmıştır. Tüm baskılara rağmen Doğu'da halk hareketi yükselmektedir. Son Söke direnişiyle, tarım işçilerinin, köylülerin hareketlenmeye başladıklarını görüyoruz.

Soda işçilerinin Mersin'den Ankara'ya yürüyüşü, İzmit mitingi, İzmirde «NATO'ya Hayır» gösterisi, Bakırköy direnişi v.s. son örneklerdir.

Önümüzdeki dönemde ise, yarım milyon işçinin toplu iş sözleşmesi görüşmeleri başlayacak. Bütün bunlar, önümüzdeki günlerin yığın eylemleri açısından daha da hareketleneceğinin işaretleridir.

Bu koşullarda **«Ana savaşım biçimi leylemleridir»** saptamasının önemi artıyor.

Olgular gösteriyor; ülkemizde faşizm tehlikesi güncelliğini korurken, bir yandan da önüne geçilmez devrimci süreç derinleşiyor. İnişli, çıkışlı, hareketli dönemleri geçici durgunluk dönemlerinin de izlediği karmaşık koşullar altında devrimci duruma doğru süreç gelişiyor. Bu koşullarda sübjektif etmenin rolü belirleyici bir önem kazanıyor. İşte bu yüzden Türkiye işçi sınıfının politik örgütü. bu konudaki taktiklerini iyice somutlamış ve **faşizm tehlikesine karşı sa -**

İzmir' de barış yürüyüşü eylem birliği yolunda önemli bir adım oldu

Uluslararası dayanışmayı unutmayalım

İLERİCİ GENÇLER NİKARAGUA HALKI İLE DAYANIŞMA EYLEMİ YAPTI

İlerici gençlerimiz, yolumuz işçi sınıfının yoludur diyen gençler, 3 Haziran günü, en güç koşullar ve baskılar altında bile uluslararası dayanışmayı unutmadıklarının örneğini verdiler.

Sabah saat 10 sularında Çemberlitaş'ta Türbe önünde toplanan gençler **«Nikaragua'da faşist Somoza diktatörlüğüne karşı direnen yiğit Nikaragua halkının yanındayız. Kahrolsun faşist Somoza diktatörlüğü»** sloganlarıyla protesto eylemi yaptılar. Türkçe ve İngilizce yazılmış, Nikaragua halkı ile dayanışmayı dile getiren bir pankartı Türbe'ye asan gençlerin eylemi, sıkıyönetim altındaki İstanbul'da polisin havaya açtığı ateşle karşılaştı. Gösteri sonucunda sekiz kişi gözaltı-

ve görevler

\ aşımı, devrime hazırlık savaşımına bağlayan bir politik tutum ortaya koymuştur.

Günün devrimci görevi, ana savaşım biçimi olan yığın eylemlerini yükseltmek, bunalımın devrimci yönde sonuçlar doğurmasını sağlamak için çok yönlü bir hazırlığa girişmektir.

...VE DİĞER GÖREVLER

İdeolojik savaşımı güçlendirmek, her soruna işçi sınıfının açık, ilkeli, bilimsel bakışıyla çözümler getirmek, burjuva reformist, anarşist, ve oportünist ideolojileri mahkûm etmek görevi de önümüz de duruyor.

Yığınlar yeni çıkış yolları, yeni kanallar arıyorlar. Soru bugün, bu arayışa kimin yanıt verebileceği sorusudur. Savaşım kararlılığı artan, yeni kanallar arayan yığınlara onların en somut, en can alıcı sorunlarından kalkarak doğru devrimci seçeneğini göstermeliyiz. Alabildiğine yaygın, zengin içerikli bir propaganda-ajitasyon kampanyası örgütlemek görevi bugün dünden daha yakıcı olarak gündemdedir. Bu alanda olağan dönemlerin, olağan yöntemleriyle yetinemeyiz. Her türlü olanağı kullanarak, bildiri, çağrı, afiş gibi yazılı propaganda araçlarını yüzbinlere ulaştırmalıyız. Toplantılar düzenleyerek, sözlü ajitasyonu arttırmalıyız. Yığınlardaki hoşnutsuzluk ancak böylesi bir çalışmayla tepkiye ve eyleme dönüştürülebilir.

Öte yandan, başta işçi sınıfı olmak üzere halk güçlerinin örgütlülük düzeyini yükseltmek en önemli görevdir. Bir yandan işçi sınıfının politik örggütlenmesinin güçlendirilmesini en başa alırken, bir yandan da halkın can güvenliğini sağlayacak, antifaşist, antiemperyalist savaşımda görevler üstlenecek yığınsal komiteler kurmak gerekiyor. Bu başarılırsa devrimci savaşımda önemli bir adım atılmış olacaktır. Deneyler, bu tip örgütlenmelerin somut iş ve eylemler temelinde işlerlik kazandığını gösteriyor. 1 Mayıs Komiteleri Demokrasi ve Dayanışma Komiteleri, can güvenliği komiteleri, grev komiteleri bunun örnekleridir. Bugün böylesi örgütlenmeleri geliştirip güçlendirmenin önemi daha da artıyor. Örneğin, yarım milyon işçinin toplu sözleşme döneminin çetin sınıf savaşımı koşullarında geçeceği daha şimdiden bellidir. Burjuvazi işçilerin sofrasındaki son lokmayı da alabilmek için saldırıya hazırlanıyor. İşçi sınıfı, sınıf sendikaları ise, hem bu saldırıyı püskürtmek, yeni konumlar kazanmak, hem de bunları devrimci savaşıma bağlamak için hazırlanıyorlar.

Bugünkü koşullarda çok önemli bir başka görev de antiemperyalist, antifaşist, antitekel, antişoven güçlerin cephe ve eylem birliğini sağlamaktır. Bu güçler arasındaki farklılaşmalar, çatışmalar bilinmeyen şeyler değildir. Ancak, bugün faşizm tehlikesinin arttığı bir dönemde ortak yanları ön plâna çıkarmak gerekiyor. «Devrimciyim» diyen herkes bu konuda sorumlu davranmak zorundadır. Küçük hesaplar, dar gurupçu yaklaşımlar kimseye yarar getirmez. Eylem ve cephe birliğinin sağlanması ise 45 milyon halkın yararınadır.

Birlik yolundaki adımlar, yığın eylemlerinin sıcaklığı içinde, savaş alanlarında atılabilir. Tüm ulusal demokratik güçlerin, ortak hazırlığıyla girişilecek, merkezi kollektif yönlendirmeye sahip yığınsal çıkışları ulusal çapta yapmak, ülkemiz yaşamında önemli bir dönüm noktası olabilir.

İşçi sınıfımızın öncülüğünde, tüm demokratik güçlerle birlikte baş düşmanı ve faşizm tehlikesini yenmek, yığınları devrime hazırlamak: İşte görev...

Barış Derneği'nin İzmir'de düzenlediği «NATO, Üsler, ikili Anlaşmalar, Nötron Bombası ve Silahlanma Yarışı'na Hayır Yürüyüş ve Mitingi» 30 Haziran'da yapıldı. Saat 16.00'da İzmir Konak Alanından başlayan sessiz yürüyüşü 50'den fazla sendika, gençlik örgütü, demokratik örgüt ve meslek örgütü yanında, iki sosyalist parti, TİP ve TSİP de destekledi ve fiilen katıldı

Yürüyüşe katılan barış ve demokrasi güçlerinin taşıdıkları pankartlar arasında «NATO'ya Hayır», «U-2'lere Uçuş Yok», «SALT Uygulansın», «Bağımsız Türkiye», «Üsler Sökülsün», «Kahrolsun ABD Emperyalizmi», «Nötron Bombasına Hayır», «Silahlanma Yarışına Son», «Bir Fantom: 750 Konut», «Bir Fantom: 300 Köye Okul», «Fantom değil Ekmek, Silah Değil Süt İstiyoruz» dikkati çekiyordu. Bu pankartları kimi zaman çocuklar kimi zaman gençler, kimi zaman kadınlar taşıyordu. Yürüyüşün sonunda, mitinge katılan örgütler yayınladıkları ortak deklerasyonda «NATO Güneydoğu Karargâhının bulunduğu İzmir'den dünya kamuoyuna ve halkımıza sesleniyoruz. Barışsever halkımız, ABD Emperyalizminin jandarmalık görevini yüklenmek, NATO'nun dünya barışını bozma girişimlerine ortak olmak istemiyor. Dünya barışının düşmanı NATO'dan çıkılmalıdır» dediler.

Yürüyüş boyunca Ankara Sanat Tiyatrosu, sahnelediği kısa oyunlarla savaşın kötülüklerini ve barışı simgeledi. AST'ın gösterilerine Nazım'ın şiirleri eşlik ediyor, yürüyüş kortejindeki bir çocuk elindeki kırmızı karanfilleri yanındaki askerin tüfek namlusuna dikiyor, bir tabloda, bir güvercin kanatlarıyla nötron bombasının insanlık dışı yüzünü örtmeye çalışıyor, dokuz dilden yazılmış «BARIŞ» sözcüğü kalıcı barış özlemini, halkların barış sevgisini ve kardeşliğini simgeliyordu.

Barış yürüyüşü, İzmir halkı tarafından bugüne kadar birçok yürüyüş ve mitingte gözlenmeyen bir ilgi ve sevgi ile izlendi. İzmirliler barışa olan özlemlerini sessiz yürüyüş boyunca somutladılar, daha bir güçlendirdiler.

İzmir'de düzenlenen «NaTO'ya, Silâhlanma yarışına, Üslere Hayır» yürüyüşünün en önemli yanlarından biri, çeşitli örgütler arasında eylem birliğinin uzun süreden beri ilk kez bu ölçülerde somutlanması oldu. TİP ve TSİP, bu yürüyüşe parti flama ve pankartlarıyla katılmışlardı. Genç Öncü, SGB İGD, İLD, İKD, tüm barışseverlerin ve tüm işçi sınıfının yolunda yürüyenlerin ortak özlem ve istemlerini, barış davasındaki kararlılıklarını, hep birlikte, hep bir ağızdan haykırdılar. İkincil öznel ayrılıklar geri planda kaldı. Ortak savaşım ve ortak istemler öne çıktı.

İzmir Barış Yürüyüşü, çok daha güçlü, çok daha yığınsal ortak eylemler için bir adım, bir basamak, olumlu bir başlangıç oldu. Barış ve demokrasi savaşımının güçlü, birlikli bir savaşım olması gerekliliği ve eylem birliğinin olanakları, gerçekleşebilirliği bir kez daha somutlandı, kavrandı.

na alındı. Dayanışma gösterisine bu türden konular ve haberlerdeki suskunluğu iyi bilinen renkli tekelci basın bile yer vermek zorunda kaldı. İlerici gençler, Nikaragua halkıyla dayanışma eylemleriyle, halkların kardeşiliği ve devrimci savaşımda uluslararası dayanışmanın önemini vurguladılar. Bu dayanışmanın hiçbir zaman hiç bir koşul altında unutulmaması gerektiğini, «yolumuz işçi sınıfının yoludur» diyenlerin, bunu unutamayacaklarını gösterdiler. Dünyanın her yanındaki devrimci savaşım bizim savaşımımızdır. ilkesine bağlı olduklarını kanıtladılar.

KÜRT SORUNUNDA

BUGÜN Türkiye'de üzerinde aklı başında herkesin birleştiği tek nokta faşist tehlikenin büyüdüğüdür.

Artan hayat pahalılığı, tedirginlik ve öfkeden, emperyalizme bağlı tekelci güçler, şovenizmi körükleyerek yararlanmak istiyor. «Bölücülük» demagojisinin hortlatılmasının, azgın ırkçı-şoven demagojinin yoğunlaşmasının, sıkıyönetimin, bir kaç il dışında Doğu ve Güneydoğu'yu kapsamasının, bu açıdan önemi büyüktür.

Doğu ve Güneydoğu! Bu iki sözcük Türkiye'de çok şey ifade ediyor. Kürt halkının ulusal demokratik haklar uğruna başkaldırışını, gerici egemen burjuvazinin kanlı kırımlarını, ulusal baskı ve ayırımcı politikasının tüm soysuzluğunu!.. Doğu ve Güneydoğu denince bunlarla birlikte bir şey daha geliyor akla. Burjuvazinin bu gerçeği gizlemek için hazırladığı yeni saldırıyı.

Gerici-faşist güçler bunalımı atlatmak, Ecevit hükümetini devirmek için hazırlanıyor. Kendi körüklediği, elleriyle beslediği karşı devrimci terörün sorumlusu olarak Kürt halkını, Kürt aydınlarını, yurtseverlerini gösteriyor. «Beynelminel Komünizm ve bölücülük faaliyetlerinin baş tehlike olduğunu», bugünü yaratanların komünistler ve «bölücüler» olduğunu söylüyor. Bu yönde her türlü kışkırtmayı yapıyor. Mezhep ayrılıklarını körüklüyor. Polis örgütlerini, maocuları kullanıyor. Maocu karanlık gazete «49 sol gurup» yayınından sonra «Doğuda 15 gurup» adı altında ikinci yayını başlattı. MİT raporlarını yayınladı. Komünistlere, Sosyalistlere, Kürt halkına, yurtseverlerine karşı hazırlanan saldırının yolunu açmada büyük rol aldı.

Düne kadar «Bölücülük tehlikesi yok» diyen Ecevit «Bölücülük» gerekçesiyle sıkıyönetimin sınırları genişletti, ırkçı-şoven saldırılara katıldı ödün verdi. Gerçekten de bugün, en etkili karşı propaganda «bölücülüktür» . Şapka asma, camilerin yıkılacağına dair demagoji eskisi gibi tutmuyor. Ama «vatan» bölücüleri, milleti Kürt, Laz, Arap, Çerkez diye bölüyorlar» demagojisi hâlâ etkili bir silah olarak varlığını sürdürüyor.

Egemen gerici burjuvazi Diyarbakır'da, Palu'da, Dersim'de, Ağrı'da döktüğü kanı, soykırımını kitlelerden böyle gizlemiştir. Şimdi de işçi sınıfının, emekçi kitlelerin, Kürt halkının özgürlük savaşımını boğmak, bunalımı atlatmak için faşist bir diktatörlüğün yolunu arıyor. Kitleleri aldatmak, demokrasi güçlerini bölmek için ırkçı-şoven propagandayı yoğunlaştırıyor. Hükümetdeki bir bakan konusunda koparılan fırtına bunun bir örneğidir. Sözkonusu Bakan AP'den Milletvekili seçilip Meclise gelmiştir. AP Milletvekili olduğu sıralarda MC'ye destek sağladığı dönemde kimse bu «Kürtçü»(!) bakanı görmüyordu. Ne zamanki saflarından ayrıldı, işte o zaman gözleri açıldı. Buna benzer bir olay da 1963'de İnönü hükümeti döneminde yaşandı. O zaman hükümetin ortağı CHP ve YTP idi. Sağlık Bakanı YTP'li Azizoğlu'ydu. Azizoğlu'nun İstanbul'da yapılmakta olan Diyarbakır öğrenci yurduna 50 bin lira yardım yapması «bölücülük» ithamlarına temel oldu. 23 . Kürt aydını gözaltına alındı. O günleri yaşamış olanlar koparılan yaygarayı iyi hatırlarlar.

Bugün gerici faşist güçler çok daha tehlikeli oyunlar peşinde. Emperyalizmin tüm Ortadoğuyu'da kapsayan planı, Türkiye'de gerici Demirel ve faşist Türkeş tarafından sahneye konulmaya çalışılıyor.

CİA bağlantılı güçler, toplumdaki ayrılıklardan, kitlelerdeki şoven şartlandırmanın, nasıl yararlanacağını iyi biliyor. Yılların şoven şartlandırmalarının yarattığı avantajı kullanıyor. Mevcut hükümeti devirmek, faşist darbe veya aynı işlevi gören değişik biçimli bir iktidar oluşturmak istiyor. Bu oyunu bozma görevi ise önümüzde duruyor.

Bölücü olan işçi sınıfı mı? Burjuva demagoglarının dediği gibi marksist-leninistler ülkeyi bölmek mi istiyorlar? Baskıcı ve ayırımcı olan kim?

İşçi sınıfının olaylara bakış açısı gerçekçidir. Onun için de marksist-leninistler olaylara gerçekçi yaklaşırlar. Ulusal sorun karşısındaki tutumları da böyledir.

Marksist-leninistler açısından, bir toplumda birden fazla ulus varsa gerçeği görmezlikten gelerek değil, görerek çözüm bulunur. Örneğin Türkiye'de Kürtler vardır. Bu gerçek inkaı edilemez, çözümü için savaşılır. Çözümün, Türk halkının sahip olduğu her şeye Kürt halkının da sahip olması olduğu bilinir. İşçi sınıfını savaşerleri bu yolda savaşırlar. Bugün yapılan da budur. Bu kavganın sahibi işçi sınıfımızdır. Kürt halkıdır, Kürt yurtseverleridir.

Burjuvaziye gelince, o, olaylara hep tersinden bakar. Sömürü ve baskı mekanizmasını sürdürmenin bir yolu da gerçekleri gizlemektir. Örneğin: Kürt halkının varlığını inkar etmektir. Bununla da kalmaz, Kürt halkına karşı her türlü baskı ve terörü sürdürür.

Bölücü olan bu politika mı, yoksa işçi sınıfının gerçekleri kabullenen ve çözümleyici politikası mı? Açıktır ki bölücü olan, Kürt halkının varlığını görmezlikten gelerek, ulusal demokratik haklarını zorla elinden alarak, Türk ve Kürt halkı arasında düşmanhğı körüklemektir, binlerce yıldır birlikte yaşayan iki halkı karşı karşıya getirmektedir. Bugün Türkiye'deki huzursuzluğun ana kaynaklarından biri de budur. Kerkük Türklerini, batı Trakya Türklerini savunan burjuvazi, Türkiye'de 8 milyon civarındaki bir halkın varlığını görmezlikten geliyor!

Burjuvazi hiç bir zaman birlikten yana olmamıştır. Kendi sömürü çarkını çevirebilmek için aksine birliğe karşıdır. Toplumdaki ikincil ayrılıkları körükler. Kendine karşı çıkan güçleri bölmek, gücü zayıflatmak için...

Olaylar burjuvazinin bölücü olduğunu, kendi çıkarları için ülkeyi parçaladığını defalarca kanıtlamıştır. Kore, Vietnam, Yemen bunun örnekleridir. Koreye Türkiye'de asker gönderdi. Koreyi bölmek için öldürmeye, yakıp yıkmaya gidildi. Amerikan tekellerinin çıkarlarını korumak yolunda sayısız insanımız can verdi. Sonuçta Kore bölündü. Bölünmede başı Kore egemen çevreleri ve Amerikan tekelleri çekti. Kore halkı Koreyi birleştirmek için savaşını sürdürüyor. Vietnam halkı, bağımsızlık için savaştı. Amerikan tekellerinin hizmetinde olan Vietnam hakim, sınıfları Vietnamı böldüler. Vietnam halkı özgürlük savaşımından caymadı. Vietnam'ın birliğini sağladı. Amerikan tekellerinin hizmetindeki Vietnam burjuvazisi, Vietnam halkı özgürlüğünü ve birliğini sağlarken, Amerikanın yolunu tuttu.

Yarın Türkiye'de de aynı şeylerin olmayacağını kimse iddia edemez. Egemen burjuvazi erki kaybettiğinde ülkeyi bölmekten çekinmeyecektir. Hem de Amerikan tekellerine yaslanarak.

Halkların varlığını kabullenmek, demokratik haklarını savunmak «bölücülük» değildir. Halkların çıkarları birbiriyle çelişmez. Birlikte yaşamalarının önünde yıkılmaz duvarlar yoktur. Sovyetler Birliği bunun açık örneğidir. Demokratik haklarına sahip yüzlerce halk, birlikte sosyalizm kuruculuğunda dev adımlarla ilerliyor. Özgür ve kardeşçe...

Halkları bölen ve onları biribirine düşman eden burjuvazidir. Gerçek bölücü burjuvazinin kendisidir. Özgürlük ve demokrasi kavgası veren işçi sınıfı öncüleri Kürt yurtseverleri değil. Bu gerçeği alanlarda, işyerlerinde, heryerde anlatmak günümüzün en önemli görevlerinden biridir.

Türkiye halkı iki ana öğeden oluşur. Türk ve Kürt. Kürt halkı ulusal demokratik haklarından yoksundur. Ulusal baskı ve zorla özümsemenin acılarını duymaktadır. Bunun sonucu olarak ulusal demokratik haklar uğruna savaşıma atılan sayısız aydın, genç ve köylünün sesi hergün daha gür çıkmaktadır. Kürt demokratlarının, yurtseverlerinin çabasıyla, işçi sınıfının savaşımı birleştiğinde sorunu çözecek ana güç oluşmuş demektir.

Marksist-Leninistler Kürt halkı üzerindeki baskıya, ayırımcılığa karşıdırlar. Kürt halkının kendi geleceğini özgürce belirleme hakkının ödünsüz savunucusudurlar Her halk gibi Kürt halkı da kendi geleceğini özgür iradesiyle belirlemelidir. Devlet olmak dahil, tüm ulusal demokratik haklarını kullanmada, her türlü baskıdan uzak kendisi özgürce karar vermelidir.

İşçi sınıfının öncüsü, Kürt halkının ulusal demokratik haklarının da savunucusudur. Sorunun çözümü, kuru sözlerle, kuru-sıkı sloganlarla olmaz. Bu bir program sorunudur. İşçi sınıfının erki ele geçirme savaşımıyla sıkı bağlantılıdır. Ülkenin demokratikleşmesi, sosyalizmin önündeki engellerin temizlenmesi, sosyalizme kapıyı açacak ileri demokrasi sorunudur.

İşçi sınıfı hareketi, Kürt halkının özgür iradesine saygılıdır. Bu saygıyı her zaman koruyacaktır. Ama bu, işçi sınıfının Türk ve Kürt halkının çıkarına olan çözüm yollarını önermeyeceği anlamını taşımaz. Kürt halkı kendi geleceği konusunda kendisi karar sahibidir. Bu gerçeğe bağlı kalınarak, olması gerekeni her zaman önerlebilir. Ayrıca önerilmelidir de. Bu anlayışla, Marksist-Leninistler bugün iki halkın birlikte yaşamalarının koşullarının olduğuna inanmaktadır. İki halkın kurtuluşunun omuz omuza ortak savaşımda, Türk ve Kürt halkının savaş birliğinde olduğuna inanmaktadır. Faşist tehlikeye, emperyalizme, tekellerin egemenliğine karşı savaşımda bu gerçek gözardı edilemez.

Marksizm-Leninizm işçi sınıfını Türk, Kürt, Arap vs. olarak ayırmanın, buna göre örgütlenmenin ayrılıkçılık (işçi sınıfını bölme), işçi sınıfını ulusal çitlerin arkasına hapsetmek olduğunu vurgular. Bu anlamda işçi sınıfının öncüsü tektir. Ulusal ayırım öne çıkarılarak bu leninci ilke yok edilemez. Türkiye'de işçi sınıfının öncüsü, bu leninci ilkeden ödün vermez. Böylesi bir ödün Marksizm-leninizmden kopma anlamını taşır. İşçi sınıfının ulusal öncüsü (Kürt, Türk Arap ayırımı gözetmeksizin) sınıf öncüsüdür. Hangi ulustan olursa olsun tüm işçi sınıfının örgütüdür. Ulusal ayırımı öne çıkaran, ulusal ayırıma göre örgütlenen örgütler burjuva örgütlerdir. Böylesi örgütler yapıları gereği Marksist-leninist olamazlar. Başındakiler ne kadar iyi niyetli, marksizan unsurlar olursa olsun.

Öz olarak, sorun, ileri demokratik erki kurma sorunudur. İşçi sınıfı sorunu programına almıştır. Kürt halkının kendi geleciğini özgür iradesiyle belirlenmesinden yanadır. İşçi sınıfı Kürt ve Türk halkının birlikte yaşamalarının koşullarının varlığına ve özgürlüklerini ortak savaşımla kazanacaklarına inanır. İşçi sınıfının ulusal farklılıklara göre bölünmesine karşıdır. İşçi sınıfının birliğinin titiz savunucusudur. Türkiye'de işçi sınıfı öncüsünün ulusal sorun konusundaki politikası bu gerçeklerden kaynaklanır.

ORTAK SAVAŞIMI ENGELLEYİCİ İKİ KÖKSÜZ SAV

Faşizme, emperyalizme, tekellere karşı savaşımı yükseltmek, ortak güçler arasında savaş birliğini sağlamak acil görevdir. Ortak güçler arasında Kürt yurtseverleri önemli bir yere sahiptir. Bugün büyüyen faşist tehlikenin en önemli silahı antikomünizm ve bölücük, suçlamasıdır. Faşist güçlerin elinde bu silahı işlemez kılmak için Kürt demokratlarıyla işçi sınıfı arasında bağın oluşması gereklidir. Bu bağın oluşması ortak çaba ister. Karşılıklı anlayış, hoşgörü, fedakârlık ister. Denenmiş ve başarısızlığı kanıtlanmış yöntemlerden cesaretle vazgeçmek ister.

Karşılıklı anlayış, hoşgörü eksiklikleri görmemeyi getirmez. Aksine eksiklikleri tespit etmek, yanlışların üstüne gitmek şarttır. Bunu önyargısız, dürüstçe, zorlamalara gitmeden yapmak gerekir. Ortak savaşım sorunu yakıcı bir sorundur. İşçi sınıfıyla Kürt devrimci demokrat çevreleri arasında gerekli bağlaşıklığın oluşması ortak savaşımın temel taşlarından biridir. Bu bağlaşıklığın önüne çıkarılan başlıca iki konu, iki iddia üzerinde durulmaya değer.

Birincisi: Sosyal Şovenizm iddiasıdır. Sosyal - Şovenizm ağır bir suçlamadır. Böyle bir sonuç için kanıt gerekir. İşçi sınıfı, Kürt sorununa kendi bilimsel dünya görüşü açısından bakıyor. Bu bakış açısıyla bazı bakış açıları arasında tam bir uyum olmayabilir. Olmadığı da ortadadır. Eleştiri doğrularda birleşmeyi sağlar. Bu anlayışla yapılan eleştirileri tepkiyle karşılamak, bundan Sosyal Şovenizm gibi tehlikeli, gerçekleri tersyüz eden suçlamalara varmak akıl işi değildir.

Sosyal Şovenizm iddiası işçi sınıfı hareketine Irak'ta, Suriye'de, Türkiye'de eskiden beri Kürt milliyetçiliği kesiminden gelmektedir. Bu iddia sahiplerinin 1974'te Irakta Kürt hareketini ne-

Irkçı-şoven demogoji ve ortak savaşım

reye götürdükleri ortadadır. Bugün Türkiye'de bu suçlamayı eksikliklerine kalkan yapma çabasında olan bazı Kürt ilerici çevreleri böylesi bir suçlamayla bir yere varılamayacağını, iyi kavramalıdır.

Sosyal şovenizm, burjuvazinin saldırgan-şoven halk düşmanı politikasının onaylanmasıdır.

Sosyal-Şovenizm ithamı ucuz bir demagoji, tehlikeli bir suçlamadır. Kürt halkı üzerinde yıllardır süren baskı ve terörün yarattığı öfkeden yararlanarak böylesi ucuz demagojiyle kafalar bulandırılabilir. Ama özgürlük savaşımında yol alınmaz. Gemi çok kısa bir süre sonra karaya oturur.

İkincisi Sömürgecilik :

Sömürgecilik savı şunlara dayandırılmaktadır: A-) Emperyalizm döneminde, emperyalist ülkeler dışında sömürgeler edinmek olanaklıdır. Örneğin: Çarlık Rusyası, Portekiz. B-) Kürdistan Osmanlı İmbparatorluğu döneminde sömürgeleştirilmiştir. Bugün bu ilişkiler devam etmektedir.

Kürdistan sömürge statüsünde mi? Kanımızca Kürt demokrat çevreleri bu soruyu sağduyulu yanıtlamıyorlar. Sömürge olgusunu emperyalist sömürü dışında düşünme olanağı yoktur. Günümüzde sömürge olgusunun özü emperyalist sömürüye dayanır. Çarlık Rusyası sömürgelere sahipti. Lenin, Çarlık Rusya'sının sömürgelerinden sözeder. Aynı zamanda Çarlık Rusya'sının emperyalist olduğunu da söyler.

Portekiz, emperyalizm öncesi sömürgelere sahip bir ülkedir. Emperyalizm döneminde Portekiz ile sömürgeleri arasındaki ilişki biçimsel bir ilişkidir. Portekiz emperyalist tekellerin çıkarlarına bekçilik etmeketdir. Emperyalist tekellerin çıkarını korumak için Portekizin sömürgelerde beslediği ordu, Portekiz ekonomisini yıkıma götürmüştür. 25 Nisan Devriminin oluşmasında bunun büyük payı vardır. Portekiz'le sömürgeleri arasındaki ilişkiyi anlamamak, Angola, Mozambik, Gine-Bisau'yu emperyalist tekellerin egemenliği dışında düşünmek yanlıştır, Sömürge sorununu kavrayamamaktır, görüntüye aldanmaktır.

Osmanlı İmparatorluğu yarı-sömürge bir imparatorluktur. Emperyalizm tarafından parsellenmiştir. Kürdistanın durumu Osmanlı despotluğunun bıraktığı mirastır. Osmanlı despotluğunun yıkılışı ile birinci emperyalist paylaşım savaşı sırasında Kürdistan parçalanmış bugünkü konumunu almıştır. Türkiye, Osmanlı İmparatorluğunun yıkıntıları üzerinde, emperyalizme karşı kurtuluş savaşı vermiş, politik bağımsızlığını elde etmiş, yeni bir devlettir.

Türkiye ile Osmanlı İmparatorluğunun yapısı aynı değildir. Türkiye sömürge edinecek yapıdan uzaktır. Emperyalizm döneminde sömürge edinme şansını yitirmiştir. Kürdistan'la Ankara arasındaki ilişkiyi değişik değerlendirmek, ezen-ezilen ulus ilişkisini, sömürge ilişkisiyle karıştırmamak gerekir.

Bugün Kürdistan'da yükselen talepler de konuya açıklık getiriyor. Kürt halkından yükselen talepler, ulusal demokratik taleplerdir. İran'da, Irak'ta otonomi istemi, Türkiye'de Ana dilde eğitim, kendi geleceğini özgürce blirleme hakkı isteniyor. Herkes bu talepte birleşiyor. Türkiye'de tartışmalar daha somutlaşırsa özerklik istemi veya daha değişik bir istem öne çıkabilir. Bu da, Kürt sorununun ulusal demokratik haklar sorunu olduğunu ortaya koymaktadır. Kanımızca bu, sorunun özüdür.

AYRI ÖRGÜTLEME PEŞİNDE OLANLAR

«Kürdistan sömürgedir» diyenler nereye varmak istiyorlar? Sömürge olmadığı sonucuna varırlarsa ne yaparlar? Sömürge diyenler ayrı örgütlenmeyi getiriyorlar. Ama, «ayrı örgütlenme» derken «ayrı savaşım» savını açıkça ortaya koymuyorlar. KDP'nin Irak'taki perspektifi budur. Kürt halkının özgürlük savaşımını diğer devrim güçlerinden bağımsız görmüştür. Kürt halkını, savaşımında ve tüm dünyada tecrit etmiştir. KDP yıllarca Irakta'ki bağımsızlık ve demokrasi savaşımıyla Kürt halkının özgürlük savaşımı arasındaki bağı görememiş, bu yüzden Irak Komünist Partisi'yle uyum sağlayamamıştır. Bugün varılan yer aklı başında hiç kimsenin onaylamadığı yerdir.

Irak'taki kırk yıllık deneyimden doğru sonuçlar çıkarmak istiyorsak, yukarıdaki soruya açık yanıt vermek zorundayız. Türkiye'de Kürt halkının özgürlük savaşımıyla, işçi sınıfının ileri demokratik erki kurma savaşımı biribirinden bağımsız mı? Kürdistan sömürgedir derken bunu mu söylemek istiyoruz? Demiyorsak, Kürdistan'ın sömürge olması, Kürt halkının ulusal demokratik haklar savaşımı ile işçi sınıfının bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizme yönelik savaşımı arasındaki bağı etkilemez.

Kürdistan, sömürge statüsünde olsa da olmada da kurtuluş için ortak savaşım şarttır mı diyoruz?

Doğru olan budur. Kürdistan'ın statüsü ne olursa olsun, kurtuluş için faşizme, empervalizme ve tekellerin egemenliğine karşı ortak savaşım şarttır. KDP ve bazı serüvenci unsurların değişik düşündükleri açıktır. Bunlar üzerinde durmuyoruz. Önemli olan KDP'nin yanlış politikasını reddeden, Kürt halkının özgürlük savaşımına gönül vermiş yurtseverlerin, demokratların düşündükleridir. Kürdistan sömürgedir, ayrı örgütlenmek gerekir» derken, faşizme, emperyalizme ve tekellerin egemenliğine karşı, işçi sınıfıyla ortak savaşım mı? Yoksa Kürt halkının özgürlük savaşımını ayrı örgütlemek mi? Bu soruya açık yanıt gerekiyor. Bu yanıt hâlâ açık değildir. Bu soruya verilecek yanıt, Kürdistan'ın statüsünün savaşım perspektifindeki yerini de aydınlatır.

Faşist tehlikeye, hortlatılan şoven milliyetçiliğe karşı savaşımı yükseltmek, özgürlüğe giden yolu açmak, ortak savaşımdan geçer. Ortak savaşım sorunu bugün her zamankinden daha yakıcı kendini dayatıyor. Dost güçler bu gerçeğe sırt çeviremezler.

DİSK'te çözüm olağanüstü kongredir

● Oleyis Genel Kurulu'ndan sonra DİSK yönetimindeki tabansızların sayısı 5'e yükseldi

DİSK'e bağlı OLEYİS Sendikası'nın genel kurulu geçtiğimiz ayın sonunda Ankara'da yapıldı. Kongrede aynı zamanda DİSK Yürütme Kurulu üyesi olan Mukbil Zırtıloğlu sendikanın genel başkanlığından uzaklaştırıldı ve yerine eski genel sekreter Nusret Aydın seçildi. Mukbil Zırtıloğlu sendika için de hiçbir tabanı kalmadığı için genel kurula katılma cesaretini bile gösteremedi.

Kongre ile birlikte DİSK'in tabansız yöneticilerinin Oleyis sendikasının içişlerine karışma çabaları da boşa çıkarıldı. DİSK Genel Sekreteri ve yandaşları, bir yandan da Oleyis'in Marmara bölgesini ellerinde bulunduran ve şimdiye kadar DİSK içindeki bölücü çabalarda piyonluk görevini başarıyla yürüten sözde sosyalist bir grubun, Oleyis içinde etkinlik kazanmasını sağlamak amacıyla, Oleyis genel kuruluna müdahale etmeyi denediler. DİSK adına, yetkileri olmadığı halde kongrenin ertelenmesini talep ettiler, tehditler savurdular. Ne var ki, tüm bu çabalar sonuç vermedi ve kongre toplandı.

Kongre sonucunda Mukbil Zırtıloğlu'nun başkanlıktan uzaklaştırılmasıyla DİSK Yürütme Kurulu'ndaki tabansızların sayısı beşe yükseldi. Bu durumda yedi yürütme kurulu üyesinden yalnız ikisi Genel İş'ten Abdullah Baştürk ve Keramik İş'ten Mustafa Aktolgalı kendi sendikalarını temsil ediyorlar. Böylece, daha önce Maden-Iş, Bank-Sen ve Bay-Sen sendikalarının başkanlarının, yaptıkları ortak bir açıklamada belirttikleri gibi, DİSK yönetimi meşruiyetini ve örgütü temsil yetkisini tamamen yitirmiş bulunuyor. Bu artık tartışılmaz bir biçimde ortaya çıkmıştır.

Bu durumun böyle sürüp gidemiyeceği açıktır. Gelişmeler bu düzeye vardıktan sonra, mevcut DİSK yönetiminin aynen görevde kalması yolunda atılacak her adım, DİSK yönetiminin tabandan soyutlanması sürecini daha da hızlandırmaktan başka bir sonuç getirmeyecektir. DİSK içinde sınıf sendikalarıyla birlikte hareket etmeyip belli önyargılarla tabansızların oyununa alet olanları, artık bu gerçeği kavramak zorundadırlar.

DİSK temsil gücü ve yetkisi olan bir yönetime kavuşturulmalıdır. Bunun için derhal bir olağanüstü kongre toplanmalı, alınmış olan tüzük dışı ve bölücü ihraç kararları kaldırılmalı ve tabanı gerçekten temsil eden bir yönetim işbaşına gelmelidir.

Bu hem DİSK'in içinde bulunduğu bunalıma son verecek, hem de Türkiye'nin ve emekçi sınıfların bugün içinde bulunduklarıı durumda DİSK'i yeniden tarihsel görevlerini yerine getirebilecek bir yapıya kavuşturacaktır.

ÖNCE Manisa'da, MHP'nin «davadan döndüğüne ilişkin çok güçlü karineler bulunan»» eski İl Başkanı Cemil Çöllü öldürüldü. Çöllü'nün ölümünden 15 dakika sonra CHP ve İGD üyesi bir berber öldürüldü. Manisa sokakları bir anda Ege'ye kaydırılmış «faşist komando»larla doldu. Manisa duvarlarına «Bir'e beş, Manisa yeni Maraş» yazıldı. İllegal faşist örgütlerin, ETKO'nun, TİT'in (Türk İntikam Tugayı) imzaları duvarları doldurdu. Legal, illekal faşist örgüt imzalarının arasında sık sık «MHP» imzalı yazılar da gözden kaçmadı. Manisa'daki faşist provokasyon Neşe Gülersoy adlı İKD üyesi ve CHP Belediye Başkan adayı bir eczacının ölümüyle sürdü. Manisa'nın yeni bir Kahramanmaraş olmasını, «hükümet» değil, Neşe Gülersoy'un öldürülmesinden sonra, kenti işgal etmiş faşist çetelere rağmen Manisa'ya akan ilericiler, yurtseverler, demokratlar, sosyalistler, komünistler engelledi demek hiç de abartma değil. CHP liderliği sağa açılışını daha da aşırılaştırırken, Manisa'da, CHP'nin ilerici tabanından komünistlere kadar uzanan bir yelpazedeki antifaşist güçler, yığınsal bir çıkış yaptılar. Valiye rağmen Emniyet Müdürü'ne rağmen gerçekleşen bu çıkıştır ki Manisa'daki faşist çeteleri - geçici de olsa- geriletti, Manisa'daki ilerici güçlerdeki moral çöküntüyü sildi.

Manisa provokasyonunu, zincirleme provokasyonlar izledi. İlkin Ankara'da MHP Genel Merkezi ve MİSK Genel Merkezi bombalandı. İki faşist öldü. Her iki faşist örgütün binaları ağırca hasar gördü.

Ardından yurt düzeyinde, gazetelere yansıyan ve yansımayan bir terör tırmanışı izlendi. Bursa'da ilerici avukat Cengiz Göral bir faşist tarafından kurşunlandı ve öldü. Aynı gün Gönen'de MHP ilçe başkanı ağır yaralanıyor, kardeşi ölüyordu. Ertesi gün TSİP'in Burdur İl Başkanı vuruldu. Çok geçmedi, Giresun'da devrimci bir avukat, Bafra'da İSTA Ajansı'nın Çorum muhabiri faşistlerce öldürüldü.

Bütün bunlar faşist terörün sistemli ve planlı tırmandırılışının kanıtları. Devrimciler, CHP'li ilericiler, sosyalistler, komünistler, bu arada «davadan dönen» faşistler kurşunlandı, vuruldu, öldürüldü.

Bu azgın tırmandırma operasyonunda MHP'nin hesabı açık. Meclislerde AP ve MSP ile birlikte yürüttükleri «Hükümeti düşürme Operasyonu» kılpayı dengelerle sonuçsuz kalınca, «çıldırmışcasına» nitelemesine hak kazandıracak bir hızla faşist teröre ağırlık verdi. Mecliste becerilemeyeni sokakta becermek hedefi ve hesabıyla harekete geçti.

Bu telaşın bir anlamı olmalıdır: Çok değil, Ekim 1979'da, gene Meclis içi operasyonlarla düşürülmesi hemen hiç sürpriz olmayacak bir Hükümet'i bu denli «öncelik ve ivedilikle» düşürme isteminin nedeni ve temeli nedir?

DİYALOG ÇAĞRISI VE MHP

Yukardaki soruya cevap vermeden önce, faşist terörün ve sahte «sol»un provokasyonlarının en fazla yoğunlaştığı sıralarda Çankaya'dan gelen çağrı üzerinde durulmalı. Bunca ilerici, dverimci, demokrat ölürken, bir ölüm sessizliğini koruyan Çankaya, MHP ve MİSK merkezlerinin bombalanması üzerine bir çağrı yaptı. Korutürk Anayasa'nın «demokratik yaşamın vazgeçilmez unsurları» olarak nitelediği siyasi partiler yelpazesinde, faşist partinin de yeralmasını en küçük bir duraksama olmaksızın veri kabul etti ve tüm partileri hang temel üzerinde olduğunu belirtmeksizin «diyalog»a çağırdı. Ancak dikkatli bir bakış bu diyaloğun temelinin «anti komünizm»den başlayıp, emekçi sınıfların kazanımlarını törpülemeye, hatta yok etmeye ve gene emekçi sınıfların yükselen istemlerini gemlemeye yönelik olduğunu kolayca görebilir.

MHP diyalog çağrısına önce en sıkı sarılan partilerden biri oldu. Gerçi MHP Ecevit ve ekibinin, MHP'nin «diyalog koşullarını» fazla ağır bulup, kapalı kapılar ardında da olsa reddetmelerinden sonra işkenceci bir iktidarla diyalog olmaz» dedi ama, bu, Türkeş'in kamuoyunda «diyaloga yanaşan barışçı lider» izlenimini yaratma çabalarına çok engel olmadı.

Bir yandan terörü tırmandırırken, bir yandan «diyalog» çağrısına «evet» diyen, en azından «evet der görüntüsü» yaratan Türkeş'in hesabı nedir? Bu sıradan bir ikiyüzlülükten mi ibarettir? Yoksa faşist partinin hangi yolla olursa olsun ya aklanıp, yasallığını tescil ettirip bir süre için de olsa rahatlama, ya da kendisi için yaşamsal önem taşıyan bir dönemeçte bu Hükümet'i düşürme ikilemi içindeki manevrası mıdır?

Olaylar ikinci yargıyı pekiştiriyor.

SIKIYÖNETİM MAHKEMELERİ VE MHP

Sıkıyönetim ilan edildiğinden bu yana ilginç bir olgu gözleniyor. MHP hem sıkıyönetimden, sıkıyönetimin ve ona bağlı güvenlik örgütlerinin uygulamalarından ısrarla yakınıyor, feryadı ayyuka çıkarıyor, hem de sıkıyönetimin uzatılması kararlarına, ortağı AP'yi gücendirme bahasına olumlu oy kullanıyor. Bununla da yetinmiyor, sıkıyönetim ilan edilen il sayısını alabildiğine artırmak, mümkünse tüm ülkede sıkıyönetim ilan ettirmek istiyor.

Bu bir çelişki mi?

Dikkatli bir çözümleme bunda çelişki değil «tutarlık» bulur. MHP sıkıyönetim uygulamalarında Hükümet'in «çok az da olsa» yönlendirici etkisinden korkuyor. Sıkıyönetimin yaygınlaştırılması ve uzatılması istekleri her zaman «Hükümetin, sıkıyönetim komutanlarının uygulamalarına karışmaması, hükümetin yetkilerinin sıkıyönetim komutanlarına devri» istemleri ile birlikte savunuyor. Sıkıyönetim bölgelerinde sivil güvenlik görevlilerinin de - yasa gereği - Sıkıyönetim komutanlığının emir, gözetim ve denetiminde olduğunu bile bile Türkeş «işkence» iddialarını, asker kanadına bulaştırmama özenini gösteriyor.

İngiliz sermaye çevrelerinin sözcüsü The Guardian gazetesi Ankara muhabirinin «Ordu orta kademelerinin bile bölümü bugün büyük ölçüde Başbuğ tarafından yönetilen militanların etkisi altındadır» diye yazdığı hatırlanırsa bu tutum anlaşılabilir. Bu Ağustos ayında ordunun «üst» kademelerinde önemli bir değişiklik olmayacağını gören Türkeş, Hükümetin de parlamenter bir darbe ile düşürülemediğini görünce, tüm ağırlığını teröre verdi, tüm umudunu kitlesel cankırımlarına, zincirleme provokasyonlara bağladı. Korutürk'ün diyalog çağrısına «evet» derken tırmandırdığı terörün, Hükümeti yola getirip getirmediğini denedi. Gelişmeler, MHP liderinin istediğini henüz yeterince elde edemediğini gösteriyor. Bu yüzden de, önümüzdeki günlerde faşist terörün daha da azgınlaşacağı provakasyonların, demokrasiye daha da büyük darbeler yönelteceği söylenebilir.

MHP'yi böylesine bir aceleye iten Hükümeti ya düşürme ya da kendisinin tam aklanması, suçların örtbas edilmesi koşuluyla Hükümetle anlaşma konusunda bu derece aceleye zorlayan nedir?

MHP k... faşist yuv...

İŞTE SUÇ DOSYALARI.. İŞTE SUÇLULAR...

MHP bugün normal işleyen burjuva demokrasisinde, çoktan kapatılıp lider kadrosu hak ettiği cezalara çarptırılmış bir suç çemberinin içindedir. Ve bu çember etrafında giderek daralmaktadır.

İŞTE SUÇ DOSYASI, İŞTE SUÇLULAR

Aşağıda bir döküm sunuyoruz. Bu dökümde sadece MHP'ye resmen üye olan faşistlerin suçları sayılıyor. ÜGD, Büyük Ülkü Derneği, TİT, ETKO Ülkü Bir, Ülkü Tek, Ülkü Ocakları gibi legal ve illegal faşist örgütlerin yönetici ya da militanlarının eylemleri bu listeye katılmadı. Buna rağmen MHP'nin içinde debelendiği suç çemberini sergileyebilecek bir liste bu.

Faşist katil Veli Can Oduncu, Sağmalcılar cezaevinden kaçtıktan sonra MHP İstanbul Gnçlik Kolu yöneticisi Hüseyin Çelik'le buluştu Oduncu'ya firarda olduğu sürece işlediği suçlarda kullandığı Smith Wesson tabancayı Hüseyin Çelik verdi. Bu, Oduncu'nun yeniden yakalanınca verdiği ifadelerle sabit.

● 8 Mart günü yakalanan 17 faşist militanın ifadelerini değerlendiren polis, bu militanlara tabanca, bomba ve benzeri silahları sağlayan kişinin Erhan Öztunç olduğunu saptadı. Erhan Öztunç yakalandı ve ifadesinde tüm silahları MHP Üsküdar ilçesi Gençlik Kolu Başkanı Hasan Yeşildağ'dan ve MHP Düzce ilçe başkanı Şerafettin Yıldız'dan aldığını anlattı.

● 16 Mart günü yakalanan ve o tarihten beş ay kadar önce Gültepe Endüstri Meslek Lisesi öğrencilerinin üstüne ateş ederek iki öğrenciyi ölüm derecesinde yaralamak suçundan yargılanan dört faşistten biri MHP Gültepe Gençlik Lokali Başkanı Murat Yıldırım'dır.

● Sağmalcılar kaçaklarından, katil Mustafa Baki Gülcan, 15 Aralık 1978 gecesi Gaziosmanpaşa'da Sinan Hepşen adlı ilerici öğrenciyi öldürdü. Daha sonra yakalanan Gülcan, o cinayette kullandığı silahı ve o cinayeti işleme emrini MHP Gaziosmanpaşa Lokal Başkanı Ertuğrul Erdem'den aldığını itiraf etti.

● Sivas'ta dokuz yurttaşımızın ölümüyle sonuçlanan faşist cankırımında komandoları ve kandırılmış sağ eğilimli yurttaş kalabalığını yönetme suçundan yargılanan elebaşılar arasında şu kişiler var: MHP Genel Yönetim kurulu üyesi Avni Yazıcıoğlu MHP'nin 1977 seçimlerinde milletvekili adayı Necati Karabulut, MHP Sivas Merkez İlçe eski başkanı Ali Kılıç, MHP Senatör adayı Abdullah Çakır.

...kapatılsın, ...lar dağıtılsın

● Yargılanmasına 7 Mayıs günü başlayan ve birden fazla adam öldürmekle suçlanan faşist **Kâzım Özaydın, MHP** Gençlik Kolları eski başkanı.

● 1978 yılında **MHP** Gençlik Kolları Merkez **Yönetim** Kurulu üyeliği yapan **Ahmet Güngör, şimdi 26** Ocak gecesi Ankara Seyranbağları'nda ilericilerin üstüne ateş etmek ve yaralamaktan yargılanıyor.

● 16 Şubat günü İzmir'de yakalanan ve bir devrimci öğrenciyi öldürdükleri saptanan beş faşistin adları ve kimlikleri şöyle: **MHP İzmir İl Gençlik Kolu İkinci Başkanı Hayrettin Çalışkan, MHP İzmir Yönetim kurulu üyesi Erdoğan Poyraz, MHP İzmir örgütü üyesi Tahir Delen, MHP İzmir İl Gençlik Kolu üyeleri Ahmet Aytaç ve Ragıp Özarslan.**

● Bingöl'de bir Kürt öğrenciyi öldürtmekten halen sıkıyönetim mahkemesinde yargılanan **MHP** Bingöl İl Başkanı **Hilmi Elçi,** aynı zamanda Bingöl'de TÖB-DER binasının bombalanmasından da sanık.

● ETKO adlı yasadışı faşist örgütün elebaşısı olarak yakalanan ve yargılanan katillerden birinin babası olan **MHP** Kahramanmaraş Milletvekili **Yusuf Özbaş,** daha sonra aynı örgütü yönlendirmekle suçlandı. Ancak dokunulmazlığı olduğundan hakkında işlem yapılamadı.

● **MHP** Şişli Gençlik Kolları Başkanı **Yılmaz Meral** ve **MHP** Şişli Gençlik Kolları üyesi sekiz faşist, çete kurmak ve üç öğrenciyi otobüsten indirip kurşuna dizmek suçlarından yargılanıyorlar.

● Yurtsever savcı Doğan Öz'ün öldürülmesi olayında **MHP** Millet Meclisi Grup Başkanvekili **İhsan Kabadayı**'nın parmağı olduğu Sıkıyönetim Mahkemesi tutanaklarına geçti. Ancak dokunulmazlığı olduğu için Kabadayı'nın ne ifadesi alınabildi nede hakkında dava açılabildi. Kabadayı, Doğan Öz'ün öldürülmesinden önce de Mecliste yaptığı bir konuşmada, onu hedef göstermişti.

● Türkeş'in koruma polisi 1970 de Hacettepe Üniversitesinde Dr. Uğur Güçlü'yü öldürmekten hüküm giydi ve af yasası ile kurtuldu.

Bu listeye, artık eylemleri Türkeş tarafından da açıklanmış olan ve «MİT Ajanı» numarası ile **MHP** bağı yoksayılmak istenen **MHP** Beşiktaş İlçe Sekreteri Ergin Ergügören'i ekleyelim. Ergügören, **MHP** Beşiktaş İlçe Sekreteri olarak cinayet işlemiş, silahlı çete oluşturup soygunlar düzenlemiş, faşist militanlarla illegal örgüt kurmuş, militanları eğitmiş ve çeşitli bombalama olaylarını öğütleyip yönetmiş. Bunları da bizzat **MHP** Genel Başkanı Alpaslan Türkeş açıkladı ve kabul etti.

MHP' NİN YAN ÖRGÜTLERİ

Yukarıda saydıklarımız gazete sütunlarından, çok ayrıntılı olmayan bir tarama sonucu elde edilen ve sadece MHP'liliği resmileşen faşistleri içeren bir liste.

Bir de **MHP'nin TİT, ETKO, TYK (Türk Yıldırım Komandoları)** gibi illegal, **Ülkü Ocakları, ÜGD, BÜD) (Büyük Ülkü Derneği), Ülkü-Bir, Ülkü-Tek.** gibi legal görünümlü yan örgütleri var. Bu örgütlerin üyesi olup da herhangi bir faşist terör eylemine, soyguna, cinayete, cankırımına, bombalama eylemine karışmamış militan bulmak zor. Üstelik bunların adlarını sıralamak için kalın bir cilt gerek.

Burjuva hukukunun «biçimsel» yaklaşımlarına boyun eğip, bu yan örgütlerin MHP'yi bağlamayacağı yargısını kabullenmek mümkün değil. Hayatın kendisi, bir başka kanıta ihtiyaç bırakmayacak şekilde MHPP ile bu örgütler arasındaki «organik bağı» ortaya koyuyor.'

Kaldı ki komando denen bu katiller ve terörcüler sürüsünün ilk örgütlenişinde, bizzat Alpaslan Türkeş'in planlayıcı, finanse edici ve koruyucu olarak işlev gördüğüne gene bizzat Türkeş'in sözleri kanıttır. Sayfadaki gazete kupürü de bu kanıtlardan sadece biri...

MHP' NİN YARGITAY DOSYASI

Nitekim, özellikle Ankara ve İstanbul Sıkıyönetim Mahkemelerinde yargılanan ve çoğu resmi MHP üyesi olmayan ve fakat ÜGD Ülkü Ocakları gibi «yan» örgütlerin üyeleri oldukları anlaşılan faşistlerin duruşmalarında ortaya çıkan kanıtlar, Sıkıyönetim Mahkemelerince değerlendirildikten sonra ilginç gelişmeler oldu. Ankara Sıkıyönetim Mahkemesince dört, İstanbul Sıkıyönetim Mahkemesince iki ve Erzincan Sivas İlleri Sıkıyönetim Mahkemesince bir dava dosyası Yargıtay'a gönderildi. Bu dosyalarda sanıkların suçları ile MHP arasında, hukuki terimle söylersek »kuvvetli illiyet» bulunmuştu.

Şimdi Yargıtay Başsavcılığında incelenmekte olan bu dosyalar dahi MHP'nin, Siyasi Partiler Yasası uyarınca kapatılmasını sağlayacak açıklıkta. Nitekim Yargıtay Başsavcılığı ve bu dosyayı inceleyecek olan yargıçlar, MHP'liler tarafından tehdit edildiler. Bu tehditler bizzat Başsavcı tarafından doğrulandı ve «MHP dosyasını fazla kurcalaması halinde başına birşeyler gelebileceği»nin kendisine açıkça söylendiği belirtildi.

MİT' TE BAZI KÖŞEBAŞLARI

Bu arada Ağustos ayı içinde ve ordudaki tayin, terfi ve emeklilik kararlarının görüşülmesinden önce MİT'teki bazı önemli dairelerde MHP açısından vahim sonuçlar doğurabilecek bir operasyon söylentisi gittikçe ciddiyet kazanıyor. İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş'in, bu konuda bağışlanmaz bir tutukluk ve isteksizlik gösteren Başbakan'a bir «muhtıra» sertliğinde dayatması üzerine gerçekleştirilme aşamasına ulaşan bu MİT operasyonunda, MİT'te halen etkin olabilen ahap Homriş gibi (Türkeş'in akrabasıdır) faşist unsurların tasfiye edilmesi bekleniyor. Bunun yanısıra bir anlamda MİT'in askeri kanadı olarak kabul edilebilecek olan Genelkurmay İstihbarat Dairesinde benzeri bir «operasyonun» Genelkurmay Başkanı Kenan Evren tarafından daha geçtiğimiz Mart ayında gerçekleştirildiği bildirildi.

MHP' NİN KORKUSU

Bu olaylar birbiri ile bağlandığında, MHP'nin her ne pahasına olursa olsun hükümeti düşürme çabasındaki kararlılığı kavranır. MHP'nin hukuk çarkının olağanüstü ağır işlemesine rağmen, çoğu karar aşamasına gelen «davalardan» paçasını kurtarması olanaksız görünüyor. Bunu en iyi MHP ve onun lideri biliyor. Örneğin Doğan Öz davasından idam isteği ile yargılanan sanıklardan İbrahim Çiftçi ve Hüseyin Kocabaş'ın, yakınları vasıtasıyla **«biz ipe gidersek yalnız gitmeyiz»** diye haber yolladıkları gazete sütunlarına yansıdı. Bugüne değin **«Korkmayın, siz vurun, kırın öldürün. Biz sizi kurtarırız»** diye sırtı sıvazlanıp suça, hem de idamlık suçlara itilen faşist militanların «konuşmaya» başlayacakları günler pek uzakta değil. Bu ise MHP'nin sonu demek.

Kaldı ki ülkemizdeki tüm ilerici güçlerin -Manisa örneğinde görüldüğü gibi CHP'nin tabanının da- yükselttiği **«MHP, ÜGD kapatılsın, faşist Türkeş tutuklansın»** belgileri bugün ülke çapında yankılanmakta ve halkımızın tutumunu netleştirmesini sağlamaktadır. Ne CHP hükümetinin, ne de -ve herşeye rağmen- sıkıyönetim mahkemelerinin bu ilerici baskıya kayıtsız kalmaları artık kolay değil.

MHP'nin suç çemberi iyice daralmıştır. Suçlar artık saklanamaz, suçlular örtünemez hale gelmişlerdir. Faşist merkezin paniği ve azgınlaşması da bundandır.

Azgınlaşan faşist terör, kuşkusuz ikirciklı Ecevit Hükümetini etkileyebilir, onun geri adım atmasına yol açabilir. Faşistlerinde iyi bildikleri bu gerçek tüm antifaşistlerin gözünden asla kaçmamalıdır. **«Nasıl olsa MHP'nin defterinin dürüleceği günler geldi. Zaten tekelci burjuvazinin liberal kanadı da terör değil istikrar istiyor»** diye pasifliğe yönelmek, faşist tehlikeye karşı yığınsal ve örgütlü bir direnişi bir an bile gevşetmek, faşist darbenin gelmesine, faşizmin geçit bulmasına yol açabilir.

Bu aşamada, görev, faşizme karşı tüm ulusal demokratik güçlerin cephe ve eylem birliğini savsaklamadan ve geciktirmeden oluşturacak özgün eylem biçimlerini geliştirmek ve kararlılıkla uygulamaktır.

Politika
İpekçi cinayetinin ardında da MHP çıktı
MHP DOSYASI KABA...

SUSMAK VE DURMAK CİNAYETLERE ORTAK OLMAK DEMEKTİR

Hergün yurdun dörtbir yanından gelen haberler, faşistlerin yeni saldırılarını ve insanlık düşmanı yüzünü sergiliyor. Abdi İpekçinin katilinin de MHP güdümlü çıkması, ilericilerin, demokratların sosyalistlerin ve komünistlerin "MHP kapatılsın" isteğinin ne kadar haklı ve doğru olduğunu birkez daha ortaya koydu. Bu olayda göstermiştirki faşizm, yalnız komünistlerin sosyalistlerindeğil, tüm demokratların ilericilerin kısacası insanlığın kanlı düşmanıdır. Faşizmin ikiyüzlü propagandasına aldanılmamalıdır. Diğer olaylar da olduğu gibi bu olayı da faşistler soruşturmak için yalan söyleyecekler, kullandıkları insanları pervasızca suçlayacaklar, ya da punduna getirip temizleyeceklerdir. Faşistlerin söndürdükleri bunca ocağı, döktükleri bunca kana rağmen, katiller ve onların ocakları artık iyice ortaya çıkmasına rağmen faşist odakların üstüne gitmeyenlerden bu halk hesap sorar. Faşizm kararsızlıktan mücadelesizlikten, dağınıklıktan cesaret alır. Faşizmin karanlık dehlizinde boğulmak istemeyen herkes, tüm çalışanlar, demokratlar, yurtseverler, işçi sınıfı öncülüğünde eylem ve cephe birliği örmek için ileri!.

BİR KOMANDONUN İFŞAATI
...yıf ve çelimsiz yüzünün dudağından sarkan 'Moğol' bıyığını düzeltcrek konuştu
"YÜCE BAŞBUĞUMUZ TÜRKEŞ'IN EMİRLERİNİ UYGULAMAYA ÇALIŞIYOR...

dünyadan

Emperyalizmin "Vietnamlı Göçmenler" kampanyası

Emperyalizm ve maoculuk, Güneydoğu Asyada sosyalizmin, barışın ve toplumsal ilerlemenin kalesi Sosyalist Vietnam Cumhuriyeti'ne karşı şimdi de bir «göçmen kampanyası» başlattı. Bu kampanyaya tüm dünyada ve ülkemizde, tekelci basında, maocu yayınlarda, kayıklarda çekilmiş renk renk, büyük boy fotoğraflarla ve akıl almaz acıklı öykülerle akıl almaz boyutlara vardırıldı. Amaçlanan, hedeflenen belli: Vietnam ile dayanışma hareketine gölge düşürmek, Vietnam'ı karalamak...

SAVAŞ YOLU dizgiye girdiğinde, Vietnam hükümeti bir açıklamayla, Vietnam hükümetinin izni olmaksızın ülkeden, teknelerle, kayıklarla kaçan insanların geleceğini güvenlik altına almak için elinden geleni yapmaya, bu konuyu ay sonunda toplanacak Birleşmiş Milletler konferansında görüşmeye hazır olduğunu bildirmişti. Vietnam ayrıca bu dileği yılbaşından bu yana tekrarladığını, ancak ne maocu Pekin yöneticilerinin, ne de emperyalist ülkelerin, bu insanların geleceğine ilişkin ciddi bir tutum içine girmediklerini de belirtti. Oysa, aynı çevreler, «Vietnam mültecileri» sorununu, şimdi antiVietnam bir kampanyaya dönüştürmek için ellerinden geleni esirgemiyorlardı.

Gerçekten de, maocu Pekin liderliğinin, emperyalizmin derdi, «boat people» diye lanse edilen Hoaların yani Çin kökenlilerin ne olacağı değil. Emperyalizm ve maoculuk yalnız ve yalnızca Vietnam'ı, Güneydoğu Asya'da sosyalizmin, barışın ve toplumsal ilerlemenin kalesi olan bir ülkeyi karalamanın peşinde.

Şubat ayında maocu Pekin liderliğinin emirleriyle Çin birlikleri Vietnam'a saldırdığında, bebeleri, kadınları, yaşlı-genç demeden herkesi kırımdan geçirdiklerinde, ne Paris, ne Londra ne de Washington kıllarını bile kıpırdatmamışlardı. Saldırı öncesi, sırası ve sonrasında Pekin liderliğinin Vietnam'ın güney bölgelerinde yoğun olarak yaşayan Hoalar arasında yürüttüğü propaganda kampanyası ise şöyleydi: «Seçiminiz yok. Çin Vietnam'a saldıracak, Vietnamlılar da sizi kırımdan geçirecek. Kaçın. Kaçmazsanız, Vietnam'ı işgal eden Çin askerleri Pekin yönetimi adına sizi vatan hainleri olarak cezalandıracak.»

Bu, 1975 yılında Saygon'un düşüşü sırasında uygulanan CIA patentli «Exodus Planı»nın aynısıdır. ABD askerlerinin kırımları ve Vietnam halkının acıları, o zaman da dünya çapında Vietnamla dayanışma hareketini yaratmış, bu kampanyaya gölge düşürmek için Pentagon, ABD ile işbirliği yapan burjuvaların Vietnam'dan sürülmesini, ortada sersefil olmalarını sağlamış, bunun sonucu olarak da Vietnam'ın ABD'ye karşı kazandığı zaferin gölgelenebileceğini sanmıştı.

Vietnam maocu Pekin liderliğini dile getirdi. Bu nedenle, maoculuk, şimdi de antivietnam kampanyayı Hoalar aracılığıyla, kendi kışkırttığı ölüme, açlığa ve terkedilmişliğe zorladığı insanlar aracılığıyla diri tutmanın peşinde. ABD ve AET ise bu Hoalar arasından seçkin paralı askerler oluşturmak, Avrupada grev dalgası yükseldiğinde Afrika'da ulusal kurtuluş bayrağı dalgalandığında bu paralı askerlerden yararlanmak sevdasında.

Barış, demokrasi, ilerleme ve soysalizm güçleri böylesi planları iyi bilir. Bu nedenle de, 1975 «Exodus Planı»nın aynı olan «Hoalar Planı» da sökmeyecektir. Yiğit Vietnam halkıyla dayanışma; tekelci basın, NATO, CIA, Pentagon Avrupalı şiş göbek patronlar ve Japon militaristleri tarafından yürütülen antivietnam kampanya ile gölgelenemez, geriletilemez. Vietnam halkı ile dayanışma, güçlüdür, günceldir ve bütün dünyada yükselmektedir.

- Emperyalizmin, müslümanların komünist rejime karşı ayaklanması olarak gösterdiği hareketler, emperyalizmin çevresindeki gerici rejimlerin ve Çin'in ülkedeki feodal unsurları, ticaret sermayesini harekete geçirerek farklı kabile ve mezhepleri Taraki rejiminin üzerine sürmesidir

AFGANİSTAN'DA NELER OLUYOR?..

AFGANİSTAN devriminin bir darboğazda olduğu ortada. Ülkede emperyalizmce güdümlü gerici ayaklanmalar sürüyor. Afgan halkı ise, bir yılını dolduran devrimin demokratik kazanımlarını korumaya kararlı görünüyor. Dost ve komşu Sovyetler Birliği, bir yandan emperyalist güçleri, bir yandan Pakistan gerici rejimini ve Çin'i, Afganistan'daki ayaklanmaları tahrik ve desteklemekle suçlarken, bir yandan 16 bin kilometre boyunca uzanan bir ortak sınıra sahip olduğu bu komşu ülkede, devrimi sonuna kadar korumaya bu konuda yardımcı olmaya kararlı olduğunu bildiriyor.

1978 Nisan'ında devrimle iktidara gelen Demokratik Halk Partisi ve Teraki rejmii, ülkedeki feodal yapıya, kabile reisi konumundaki feodallerin etkinliğine ve «modernleşme» görüntüsü altında, İran'da Şah'ın yaptığı gibi, ülkeyi kapitalist yola sokmaya çalışanlara gerçek bir darbe vurdu. Demokratik devrim ilerlerken ayaklarının altındaki toprağın kaydığını hisseden bu katmanların devrime direnişlerinin güçlenmesi doğaldı. Ekilebilir toprakların yarısına sahip olan feodal senyörler, özellikle köklü toprak reformu karşısında büsbütün telaşa kapıldılar. Eski rejimin yüksek memurları, kadroları ve ticaret sermayesinde de aynı telaş ve korku büyüdü. Ancak, bu sınıfların devrime karşı derinişi, dış müdahale olmaksızın bu boyutlara varamazdı. Terakki yönetiminin, «Afganistan'da müslümanlığın kökünü kurutmak istediği», «gâvur odluğu» yolundaki propagandanın hiçbir şekilde aslı yoktu. Afganistan'ın en yüksek ve yetkili din adamları çeşitli defalar, dine en küçük bir müdahale bile olmadığını büyük bir kesinlikle açıklamışlardı. Devrim liderlerinin de dine bağlı oldukları biliniyordu. Ama onlar dinin emperyalizm ve gerici çevrelerce devrime karşı kullanılmasına karşıydılar. Başbakan H. Amin, bir basın toplantısında «Karşı devrimcilerin islamı istismar ederek devrimimize karşı çıkartmalarına izin veremeyiz. Devlet politikamız, islama sonuna kadar saygılı kalırken, ülkede devrimci dönüşümleri de gerçekleştirmektedir» diyordu.

Afganistan devriminin yenilmesinden yarar uman Sovyetler Birliği'ne sınır bir ülkede sosyalizme doğru yönelişten ve SSCB ile iyi komşuluk ilişkilerinin kurulmasından ürken güçlerin başında emperyalizm, özellikle ABD; çevredeki gerici rejimler ve Çin geliyor. Bu gericilik güçlerinin ellerindeki en önemli silah ise, ülkedeki feodaller ve onların etkinliğindeki bazı etnik gruplar, bazı kabileler... CİA ajanlarının, Çin «danışmanları»nın ve Pakistan'dan, İrandan sızan özel olarak yetiştirilmiş karşı devrimcilerin cirit attığı Beluci, Farsi, Tacik, Üzbek kabileleri birkaç ay önce, İran devriminin hemen ardından «din elden gidiyor» diye ayaklandırıldılar. Ayaklanmalar önce Pakistan sınırındaki kabileler arasında başladı, daha sonra diğer bölgelere de yayıldı. Emperyalizm ve onun Pakistan gibi uyduları, Afganistan dışında yetiştirip ülkede, bilinçsiz, cahil kabile halkı arasına tahrikçi olarak katılan öğelerin körükledikleri ayaklanmalara bir de ad buldular: İslam Kurtuluş Hareketi» Sanki Teraki'ye destekleyen halk müslüman değilmiş gibi... Emperyalizm, yeni müttefiki Çin ve uyduları, savaşı islamlaştırma taktiklerini şimdi Afganistan'da etkin biçimde deniyorlar.

Aslında, Afganistan'daki karşı devrimci hareketler, emperyalizmin aşamalı bir planının ana çizgilerini sergiliyor. Bu plan sadece Afganistan'a değil aynı zamanda Orta doğu ve Asya halklarına da yöneliyor. Amaç, bu bölgelerde ilerici rejimleri devirmek, kargaşa yaratmak, bölge ülkeleri arasında yerel savaşlar çıkartmak...

Genç Afgan devrimi'nin, güç günler geçirdiği bir gerçek. Ancak durumun ciddiyetine rağmen, Afganistanda hergün yeni okullar, yeni sağlık evleri açılıyor; toprak reformu derinleştiriliyor, yaygınlaştırılıyor, tarım kooperatifleri kuruluyor, emekçi halkın, yoksul köylülüğün binlerce yıllık ezilmişliğine, yoksulluğuna çare bulunmaya çalışılırken, ezilen bu sınıflar somut kazanımlarla devrim saflarına çekiliyor. Zaman, herşeye rağmen Afgan devrimi lehine işliyor. Emperyalistleri ve Çin gibi yeni bağlaşıklarını telaşlandıran, karşı devrimci girişimlerinde acele ettiren de bu zaten...

EMPERYALİZMİN ORTA-DOĞU'DA YENİ SİLAHI:

"Savaşı İslamlaştırmak"

İRAN devrimi, Afganistan-da karşı devrimci ayaklanmalar, Lübnan iç savaşı, müslüman nüfusun önemli ol-duğu Afrika ülkelerindeki olaylar, emperyalizmin din ve mezhep ayrılıklarını körükleme silahına, yeniden ve çok geniş çaplı başvurmakta olduğunu gösteriyor. Üstelik de, Ortadoğu daki yaşamsal çıkarlarını tehlikede gören emperyalizm, bu silahı iki yanı keskin bir kılınç gibi kullanma eğiliminde: Bir yandan, bölgede din ve mezhep ayrılıklarını körüklerken, öte yandan, o anda, o bölgede çıkarına gelirse **«gerici müslüman hareketlerini»** destekliyor, kış-kırtıyor, bir başka zaman, bir başka yerde, müslümanlık ilerici bir hareket niteliği kazandığında **«fanatik müslümanlar, Ba tının düşmanı müslümanlar»** propagandasına hız veriyor.

İran'da, Şah'a karşı dinci hareketin etkinliğindeki devrim, emperyalizmin propaganda araçlarının tümünden, **«gözü dönmüş fanatik müslümanların Batı'nın modern toplumuna, Batı'nın tem silcisi Şah'a karşı şahlanışı»** biçiminde yansıtıldı. Kapitalits ülkeler kamuoyu, **«Gerici müslüman fanatiklerin elindeki pet rol silahı»** masalı ile koşullandırıldı ve paniğe uğratıldı. İran devriminin, emperyalizmin, dev rimin Ayetullah'ların elinden çıkıp çok daha ileri gideceğinden korktuğu ilk döneminde, Batı'-nın dev basın tröstleri Arap ül-kelerinden ağız, kalem, gibi objektif birliğiyle söz ederken, **«Müslümanların kutsal savaşı-nın ana silahı: Petrol»** başlıklarını atıyor, **«Caminin muhte-şem öcü»** başlıklı makaleler düzüyor, yarı övgü görünümü altında **«Muhammed'in dni, fetihlerine devam ediyor»** diye rö-portajlar yayınlıyor, işine geldiğinde küçümsediği, ilkel diye alay ettiği müslümanlığı bir büyük güç ve afet olarak gösteriyordu.

Ama, aynı emperyalist odak-lar, işlerine geldiğinde, «kızıl»-lara karşı ayaklanan islamlığın övgüsünü yapmaktan çekinmi-yorlar. Batı kaynaklarına göre, Afganistan'da **«Yeşiller, kızıl'la ra karşı»** dövüşüyor. Emperya-lizm ise ayaklanan, daha doğrusu ayaklandırılan kabilelere yardım ediyor, ayaklanmaları yönetiyor ve düzenliyor. İran'da şii'lere karşı sunni azınlık tahrik edilerek harekete geçirilerek İran devrimi zaafa uğratılmak isteniyor. Etyopya'da, Eritre bölgesinde aynı oyun oynanıyordu. Hatta bununla da yetinmeyen emperyalizm, Orta Asya Sovyet Cumhuriyetlerinin birçoğunun nüfusunun müslüman olmasına bel bağlayarak, buralarda da islamcı bir ayaklanmadan medet umuyor; bu ayaklanmayı kışkırtmak için ajanlarını seferber ederken, bir yandan da basın-yayın propaganda araçlarını harekete geçiriyor buralarda, «müslüman nüfusun nasıl art-tığını, nasıl memnuniyetsiz ol-duğunu, nasıl ayaklanabileceğini» anlatıp duruyor.

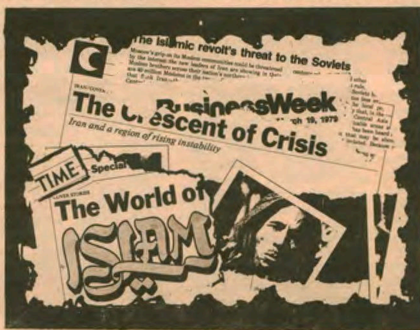
Emperyalizmin, «İslamlık» faktörünü önplana çıkarmasının Müslüman nüfusun yoğun oldu ğu din ve mezhep ayrılıklarının bulunduğu bölgelerde «savaşı is lamlaştırma» taktiği gütmesinin temelinde, bir yanıyla ekonomik öte yanıyla stratejik çıkarlar yatıyor. Emperyalizm için bugün en önemli sorun petrol. Petrol'-ün can-damarı ise Afganistan'-dan Orta Doğu Arap ülkelerine buradan Afrika'nın çeşitli köşelerine kadar, müslümanlığın, mezhep ve kabile ayrılıklarının önemli olduğu bölge ve ülkelerden geçiyor. Şu halde, emperya lizm, yaşamsal ihtiyacı petrol'ü kaybetmemek için, bu bölgelerde herşeyi göze alacak, her silahı kullanacaktır. Stratejik açıdan ise, sözkonusu bölgelerde halk-ların ulusal kurtuluş hareketleri hergün yeni bir ivme kazanıyor.

Daha düne kadar, emperya-lizme bağımlılığını yüzyıllarca koruyacağı sanılan İran'da, ö-nemli gelişmeler oldu. Afganis-tan'da demokratik devrim ger-çekleştirildi. Afrika'dan, Orta-doğu'dan Asya'ya kadar sosyaliz min etkinliği, SSCB'nin, halkların kardeşliği ve karşılıklı yar-dımlaşma politikasının sonuçları, kendini son yıllarda çok geniş çapta duyurmaya başladı. Bütün bunlar emperyalzmin et-ki alanını daraltırken, temellerini sarsıyor, çürümesini hızlan-dırıyor. Emperyalizm, sosyaliz-min gelişme ve yayılmasını dur durmak için de herşeye kararlı. İşte müslümanlık din ve mezhep ayrılıkları tam bu noktada bü-yük önem kazanıyor ve emper-yalizmin elinde başlıca silahlar-dan biri haline geliyor.

ABD Savunma Bakanı Ha-rold Brown'ın, 1979 başlarındaki Ortadoğu gezisini değerlendiren ABD yönetimi, özellikle de Carter'in güvenlik işleri danış-manı Brzezinski, «Müslüman ülkelerin durumu ve buralardaki dini hareketler» konulu geniş kapsamlı bir araştırmanın hazırlanması planını onayladı. Emper yalizm kullanacağı silahı iyi ta nımak istiyor.

Emperyalizmin bu taktik ve yöntemleri bir süre önce Ame-rikan **Time** Dergisine kapak ko-nusu olan, **«Bunalım yarımayı»** içinde kalan Türkiye açısından da büyük önem taşıyor. Birkaç olayı hatırlatmak yeterli: Anka ra'daki ABD Büyükelçiliği men suplarından Peck, Türkiye için-de çeşitli turlara çıkmış, bu turların hemen ardından, gittiği bölgelerde, mezhep, dil, ırk ay-rımı temeli üzerinde büyük bo-yutlu çatışmalar patlak vermiş-ti. Yine Türkiyede gerici, faşist bir ayaklanma olan Kahraman maraş olayları da, emperyalist basında bir mezhep kavgası ola-rak yansıtıldı. Bunlar daha ilk belirtiler, ilk adımlar... Savaşın müslümanlaştırılması, emperya-lizmin Kıbrıs planı açısından da önemli. Burada müslümanlık ve KTFD, emperyalizmin plan-larının yardakçısı ve destekçisi bir öğe olarak kullanılmak iste-niyor. Başta Tercüman olmak üzere, emperyalizm ve tekelci ser maye güdümündeki yayın organ larında çıkan haber, yorum ve dizileri de önemsiz saymayalım. Örneğin Tercüman'ın CİA kay-naklı son dizilerinden birinde Sovyetler Birliği'nde yaşayan müslümanların harekete geçiril-mesi planının bir bölümü yansı yor.

Türkiye'yi çok yakından il-gilendiren Kürt sorununda da, emperyalizm, bölgede kozlarını oynarken din ve mezhep öğele-rinden çok büyük ölçüde yarar-lanma planları peşinde. Yine, emperyalizmin CİA bağlantılı ve güdümlü örgütlerinden biri olan «Müslüman kardeşler Örgü tü»nün Türkiye'deki uzantıları unutulmamalı. Emperyalzmin özellikle Orta Doğu'da kullandı ğı din ve mezhep ayrılıklarını körükleme, gerici-dinci akımlar dan yararlanma silahına karşı hazırlıklı ve dikkatli olalım.

Portekiz KP, erken seçim önerdi

Portekiz'deki hükümet bunalımının kısa zamanda aşılabilmesi amacıyla Portekiz KP erken seçim önerdi. PKP Merkez yayın organı «Avante» gazetesinde yer alan başyazıda, parlamentonun derhal lağvedilmesi ve seçim hazırlıklarına ağırlık verilmesi istendi.

Japonya KP güçleniyor

Japonya Komünist Partisinin ülke ça-pında başlattığı yeni üye kaydı kampanya sında Haziran ayında 10 bin yeni üye kay-dettiği açıklandı.

Aynı dönem içerisinde Merkez Komitesi yayın organı «Akahata» gazetesin'n de 25 bin yeni abone kazandığı bildirili-yor. Japonya KP Merkez Komitesi Sekre-teri Tetsuzo Fuwa, konuya ilişkin olarak yaptığı bir konuşmada partinin sürekli ge-lişip serpildiğini, üye sayısının da 500 bini aştığını söyledi.

Alman KP yayın organı festivali yapıldı

Alman Komünist Partisi'nin yayın organı «Unsere Zeit» gazetesinin festivali, Federal Almanya'nın Essen kentinde yapıldı. Büyük bir politik ve kültürel olay olarak tanımlanan festivale, Afrikalı ünlü şarkıcı Oiriam Makabe Amerikalı şarkıcı Juliet Greco da katıldılar. Festival alanında kurulan kardeş partiler tezgâhları içerisinde ATİ-LİM'a özel bir yer ayrıldı. Bu arada düzenlenen çeşitli toplantılarda kültürel olaylarda da TKP temsil edildi.

Paraguay KP sekreteri kayıp

Paraguay'daki Stroessner rejiminin faşist baskıları, terörü ve işkenceleri aralıksız sürüyor. Paraguay KP yayın organı «Adelante»nin bildirdiğine göre, Merkez Komitesi Sekreterlerinden Miguel Angel Soler ve son olarak tutuklanan bazı ilericiler meçhul bir yere götürüldüler. Gazete haberine göre, Soler ve diğer tutukluların işkenceyle öldürülmelerinden kuşkulanılıyor.

FKÖ yayın organı sorumlusu Adil Vasfi öldürüldü

Beyrut'da yayınlanan FKÖ'nün resmi yayın organı Filistin El Sevra dergisi sorumlusu Adil Vasfi (Halit El Iraki) sokakta kahpece kurşunlana-rak öldürüldü. Dünya Komünist hareketinin önde gelen savaşerlerinden o-lan Adil Vasfi, özellikle Lübnan ilerici hareketi ile FKÖ, SBKP ile FKÖ arasındaki ilişkileri canlı tutmayı görev sayıyordu. Proleter enternasyonaliz-mi bayrağını bir an elinden düşürme-yen Adil Vasfi, aynı zamanda Filistin El Sevra dergisinde en çok okunan Filistin yayını haline getirmişti. Olay, dünya komünist hareketinde büyük üzüntü yaratırken, pek çok komünist ve işçi partisi, ulusal kurtuluş örgütü, FKÖ'ye başsağlığı mesajları gönderdi-ler.

Etkili ve hedefe varan bir ajitasyon çalışmasının ilkeleri

Birleşmeye giden yol eylem birliklerinden geçer. İzmir Mitingi bu yolda atılan önemli bir adım oldu.

TİP ve TSİP arasında, iki partinin birleşmesini amaçlayan ve sekiz aydan bu yana sürdüğü açıklanan görüşmeler, geçtiğimiz günlerde, olumsuzlukla sonuçlandı. TSİP Genel Sekreteri Yalçın Yusufoğlu, Partisi adına yaptığı açıklamada TİP'in «iltihak» önerisini kabul edemeyeceklerini, birlik sorununa TİP'e katılma olarak bakmadıklarını, TİP'in, kendisinin «işçi sınıfının tek öncü partisi» olduğu yolundaki iddiasını da doğru bulmadıklarını açıkladı.

Bir süre önce, kamuoyuna oldukça gürültülü biçimde yansıtılan TSİP.'in TİP.'e yönelttiği birleşme önerisi, TİP'in bu öneriye, 17 Haziran'da Ankarada yaptığı teşkilât toplantısında verdiği «gelin partiyi kapatın, bize katılın» cevabı, Türkiye'nin sol ve demokratik çevrelerinde belli bir yankı yaratmış, olumlu olumsuz çeşitli görüşler belirtilmişti. Bunu izleyen günlerde TİP ve TSİP kendi yayın organlarında birlik sorununa önemli yer verdiler. Özellikle Yürüyüş'ün 25 Haziran tarihli sayısının kapağı «Tek ülkede tek parti» sloganıyla süslenmiş, derginin tüm içeriği de TSİP'e cevap ve eleştiriye ayrılmıştı. Bu eleştirilerin üslup ve tonu «birlik»in olanaksızlaştığını gösteriyordu. Aynı sıralarda çıkan TSİP Merkez organı Birlik Dergisinde de aynı türden yazılar yer alıyordu.

Birlik çoktan olanaksızlaşmıştı. Şimdi çaba, sol'da ayrılıkçı görünmemek, birliği sabote eder duruma düşmemek noktasında yoğunlaştırılıyordu. Çünkü gerek TİP

OTOBÜS kalabalık, sıcak. İnsanlar üstüste, balık istifi, birbirlerine yapışmışlar,. ter döküyorlar. Patlamaya hazır, öfkesini yöneltecek yer arıyor.

Arka sahanlıkta bir delikanlı. Yaşı yirmi kadar. Bıyıklı, esmer. Yaz olduğu için parka-postal giymemiş ama bu türden giysiler üzerinde hiç yadırganmaz.

Otobüs bir duraktan kalkar kalkmaz, delikanlı konuşmaya başlıyor. Otobüs halkı suskun ama büyük bir merak ve huzursuzluk içinde kulak kabartıyor. Otobüsün arka sahanlığındaki genç, tonundan, üslubundan önceden hazırlandığı, yer yer ezberlendiği belli olan bir konuşma yapıyor. Bütün dertlerin temelinin, asıl suçlunun «oligarşi» olduğunu anlatıyor. Faşizmden, faşizmin gençler üzerindeki baskısından, sıkıyönetim baskılarından, Kürt halkından söz ediyor. Hemen her cümlesinde, bilinen bazı sloganları kullanıyor. — Konuşma «oligarşi», «devrimcilik«, «gençliğin mücadelesi», «halkın antifaşist mücadelesi» gibi sözlerle sürüyor ve «kahrolsun oligarşi, kurtuluşa kadar savaş» diye sona eriyor. İlk durakta, genç, tıklım tıklım otobüsten atlayıp gidiyor.

Yolcular şaşkın. Otobüs öylesine kalabalıktı ki tepki bile gösteremediler. Belki de tepkiden korktular. Şimdi birer ikişer söylenmeye başlıyorlar. «Baba parasıyla, yıllarca okulda sürünürsünüz, sonra azarsınız» diyor biri. İki yaşlı, emekli görünümlü kişi, kendi aralarında konuşuyorlar: «Bu talebelerden oluyor ne oluyorsa». «Allah belanı versin» diyeni bile var. Otobüsü balık istifi dolduranlar, biryerlere yöneltme ihtiyacında oldukları öfkelerini, aslında gerçek amacı onlarla diyalog kurmak, onları «bilinçlendirmek», onların kendi sorunlarına çözüm bulmalarına yardımcı olmak olan iyi yapılırsa çok etkili, yeni bir ajitasyon yöntemi denemek olan gence yöneliyor.

İşte, yaratıcı bir yöntem, cesur, etkili olabilecek bir yöntem bulunduğu halde bu ajitasyon yönteminin yanlış ve kötü kullanılmasının ve istenen sonucun tam tersinin elde edilmesinin bir örneği...

Amacının tam tersine varan kötü ajitatör, büyük bir olasılıkla, Lenin'den ajitasyon - propaganda konusunda birşeyler okumuş, ajitasyon - propagandanın en temel teorik ilkelerini öğrenmiş, hatta «bilinç dışardan verilir» gibi çoğu zaman gerçek anlamı kavranmayan saptırılan bir ilkeyi de ezberlemişti. Ama başaramadı. Çünkü okuduklarını özümsememişti, teorinin bir adım ötesine geçememişti

«Eğer eylemimiz gerçekten sosyal demokrat» ise, en geniş siyasal ajitasyonun ve geniş siyasal gerçekleri açıklama kampanyaları örgütlemenin zorunlu olduğunu, eylemin en önde dayattığı bir görev olduğunu gördük» diyordu Lenin. (Ne yapmalı, «İşçi sınıfı demokrasi için en önde savaşıyor» bölümünden)

Lenin, bu satırları, ekonomizme ve kendiliğinden gelmeciliğe karşı, sadece ekonomik ajitasyonla yetinilmemesi, siyasal ajitasyonun mutlaka zorunlu olduğu, işin can damarı olduğu görüşünü açıklamak için yazıyordu. Otobüsteki genç ajitatör, bunu belki de biliyordu ve bu yüzden sürekli olarak oligarşiden, devrimden söz ediyordu ama bilgisi yüzeydendi. Hem kitapların sadece bazı bölümleriyle yetinmiş, hem de bir o kadar önemli olan, gerçek hayatla bağlar kurmayı, hayatın kendisinden hareket etmeyi unutmuştu.

Ajitasyon yöneltilen yığını tanımak

Gencin tıklım tıklım otobüste söylevi verdiği gün, devalüasyonun ardından büyük zamların teker teker açıklandığı ve İstanbul'da dolmuştaksi ücretlerine zam yapıldığı gündü. Otobüsün yolcuları, çoğu erken saatte işlerine gitmekte olan işçiler, emekçiler, memurlardı. Türkiye'de 1979 yazı koşullarında, bu insanların, hangi siyasal eğilimde olurlarsa olsunlar, hangi partiyi tutarlarsa tutsunlar ortak özelliklerinin memnuniyetsizlik, kuşku, güvensizlik ve özellikle CHP'ye eğilimli olanlarda şaşkınlık ve umutsuzluk olduğu açıktı. Şu halde, bu insanlar, herşeyden önce kafalarındaki sorulara cevap aramaktaydılar ve bu soruların en önemlisi, içinde yaşanan ve emekci sınıfları cendere gibi sıkan bunalımdan nasıl kurtulunacağı, nasıl bir iktidar modelinde çözüm aranacağı sorusuydu. Öte yandan, bu insanlar tedirgindiler. Siyasal çözümlere susamış oldukları halde, hele otobüs gibi kalabalık yerlerde siyasal tartışmalardan korkuyla kaçınıyorlardı. Her an bir kurşunun vızıltısını veya bir namlunun soğukluğunu enselerinde duymaktaydılar. Yani çok aç oldukları bir konuda, aynı zamanda bir o kadar da ürkektiler. Önceden hazırlanmış ezbere cümlelerle, sloganlar örülmüş parlak bir nutuk, bilinç düzeyi yüksek bir başka yığını belki çok etkileyebilirdi ama, sorunları, beklentileri, soruları, bilinç düzeyleri büsbütün farklı bir emekçi yığının da olsa olsa tepki yaratırdı. Nitekim, böyle olmuştu.

Otobüsteki genç seslendiği yığının niteliğini kesinlikle düşünmemişti. O kalıpçı bir yaklaşımla, okulda, öğrenci forumunda yaptığı bir söylevi, kanter içindeki otobüs yolcularına aynen tekrarlıyor ve bunun politik ajitasyon olduğunu sanıyordu. Yine o, giyimiyle, kuşamıyla, görünümüyle, sesinin tonu ve üslubuyla seslendiği yığına tümüyle yabancıydı, ondan soyutlanmıştı, dertleri aynı dertler sorunları, aynı sorunlar değildi. Üstelik de en önemli bir noktayı unutmuştu: Etkili bir siyasal ajitasyonun, mutlaka somut siyasal gerçekleri açıklamakla birlikte yürüyebileğini, ekonomik ve siyasal gerçeklerin somut örneklerden hareketle, açıklanması gereğini...

«Siyasal ajitasyonun zorunlu olarak yaygınlaştırılmasının gerekli koşullarından biri, her alanda siyasal açıklamalar yapmaktır. Sadece bu açıklamalar siyasal bilinci biçimlendirebilir ve yığınların devrimci eylemini harekete geçirebilir.» (Lenin, Ne Yapmalı, «Siyasal açıklamalar ve devrimci eylem eğitimi bölümü»... Ve daha da önemlisi **«İşçiye siyasal sınıf bilinci sadece dışardan, yani ekonomik kavganın, işçi-patron ilişkileri çesçevesinin dışından verilebilir. Bu bilgilerin elde edilebileceği tek alan, halkın bütün sınıf ve kategorilerinin Devlet ve hükümetle ilişkileri alanı, bütün sınıfların kendi aralarındaki ilişkiler alanıdır... İşçilere sınıf bilinci taşıyabilmek için, sosyal demokratlar tüm halk sınıflarına gitmek, ordularının birliklerini tüm yönlere göndermek zorundadırlar».** (Lenin, aynı yer)

Otobüsteki ajitatör, belki Lenin'i okumuştu ama, özellikle yukarı aktarılan bölümdeki fikirleri anlamamıştı. O hiçbir somut alandan siyasal açıklama yapmıyor, sadece soyut sloganlarla yetiniyordu. O, tüm halk sınıflarına gitmek, onların sorunlarından hareketle politik hedef göstermek yerine, işçi sınıfı bile değil, çok daha dar bir alanla, öğrenci gençlik kesimiyle ilgileniyor, onun bazı slogan ve istemlerini dile getiriyordu. Ve otobüs halkı, doğal olarak tepki gösteriyor, kendisini söylevci gençten soyutluyor, kendi sorunlarını onun konuşmalarında bulmadığı gibi, öfkeyle, onu dertlerinin sorumlusu halinde görmeye başlıyordu. Belki de genç, otobüsten indikten sonra arkasından söylenenleri duysa, işçi sınıfından, emekçi sınıflardan büsbütün umudunu kesecek, onların siyasal ajitasyondan hiç bir şey anlamadığına bir kez daha inanacak, güvensizliği artacak ve yanlış, goşist teoriler batağına büsgütün saplanacaktı. Oysa...

«... Yığınların siyasal savaşım fikrini anlamayacaklarını söylemek yanlıştır. Ajitatör ve propagandacının işçiye bu fikri anlatabilecek biçimde yaklaşması, anlaşılabilir bir dilden ve onun gündelik hayatının olguları üzerine konuşması koşuluyla, en geri işçi bile siyasal savaşımı anlayacaktır. Bu koşul ekonomik ajitasyon için de zorunludur...» (Lenin, «Bir vicdan muhasebesi konusunda» adlı makaleden)

Ya da **«Görevimiz, eylemimizi işçi hayatının güncel, pratik sorunlarıyla kaynaştırmak, işçilerin bu sorunlara çözüm bulmalarına yardımcı olmak, dikkatlerini önemli yolsuzluklar, çürümeler üzerine çekmek, istemlerini daha pratik ve daha net biçimde dile getirmlerine yardımcı olmaktır...»** (Lenin, «Rus sosyal demokratlarının görevi») **«... İşçi hayatının ekonomik alandaki hiçbir sorunu yoktur ki ekonomik ajitasyon amacıyla kullanılamasın, aynı şekilde siyasal alanda hiçbir sorun yoktur ki siyasal ajitasyon konusu olmasın...»** (Lenin, aynı yer)

Ajitasyon-propaganda konusunda bu temel gerçekleri iyi özümlemiş bir ajitatör, herşeyden önce, otobüsteki yığının o günkü temel ekonomik sorunlarından, yani zayıf noktasından hareket eder, otobüsteki sıkıntısını bile atlamaz, ekonomik ajitasyonu bu noktada yoğunlaştırırken, buradan kolayca siyasal ajitasyona geçebilir, siyasal ajitasyonu da o günlerde gazetelerde yer alan, herkesin konuştuğu ve duy-

KALICI BİRLİK İÇİN

gerekse TSİP, işçi ve emekçi kesimlerde, ilerici demokrat aydınlar arasında güçlü bir birlik eğilimi olduğunu, soruna yüzeyden bakan iyi niyetli demokrat kamuoyunda «hele bir birleşsinler bakalım» beklentisi bulunduğunu biliyorlardı.

Yine de, birlik görüşmeleri sonuçlandırılamamış, birlik sağlanamamıştı.

İşleri bu noktaya, bu olumsuz sonuca vardıran nedir? Kuşkusuz «birlik sorununa, özellikle de işçi sınıfının politik birliği sorununa bakıştaki temel yanılgılar ve eksikler; birliği tavanda bir dizi pazarlık, görüşme anlaşma olarak kavramak, bu yönü ön plâna çıkarmak; buna karşılık tabandaki eylem birliğinden, yani somut birliklerden yan çizmek, bunları küçümsememek; gerçekten birlik arayışından çok grupsal güçlenmeler peşinde olmak; ideolojik birliği ikincil saymak, v.s...

İşçi sınıfının her aşamadaki birliği, ama asıl politik birliği, kuşkusuz günümüzün en önemli sorunu, burjuvaziye karşı direnmenin, güçlü bir demokrasi cephesi oluşturmanın ve işçi sınıfının bu cepheye öncülük etmesinin vazgeçilmez koşuludur. Hangi düzeyde olursa olsun, birlik kavramını zayıflatıcı yada yozlaştırıcı gelişmeler işçi sınıfı hareketine zarar verir. İşçi sınıfının bakış açısından, iki sosyalist parti arasındaki -ister iş birliği, eylem birliği, isterse örgütsel birlik biçiminde olsun- birliğe yönelen tüm adımlar işçi sınıfının politik birliğine katkıda bulunacağı için, desteklenmelidir, olumlanmalıdır. İşçi sınıfı hareketi, her düzeyde ve her alanda, birliği geriletem tüm olumsuz gelişmeleri davasına zararlı bulur.

Ancak Türkiye'de işçi sınıfının birliği sorununa doğru ve gerçekçi yaklaşımın temel taşı, işçi sınıfının 57 yıllık politik partisine karşı tavır ve işçi sınıfının politik birliğinin, onun tarihsel politik örgütü etrafında sağlanacağının kavranmasıdır. Sosyalist partiler bu gerçeği görmezlikten geldikçe, kavramadıkça, liderleri işçi sınıfının politik örgütüne karşı önyargılı yaklaşımları bırakmadıkça birlik sorununa gerçekten birliği güçlendirici biçimde yaklaşmaları olanaksız olduğu gibi, kendi aralarında birlik de olanaksızlaşmaktadır. Sorunun düğümü ve çözümü, kimi küçük burjuva ilerici yazarların önerdiği gibi DİSK'in parti kurması veya birkaç soyalist partinin kendi aralarında birleşmesinde değil, TKP gerçeğinin tüm niteliği ve niceliğiyle görülmesinde, soruna bu açıdan bakılmasındadır.

Sorunun bu temel yanını hiç unutmadan, TİP-TSİP arasındaki birlik oluşturma çabalarını bir an soyutlayarak ele alırsak, bu son derece önemli konuda «demek ki olmuyor» tavrıyla işin ucunu bırakmanın yanlışlığına da değinmek gerekir. Şimdi görev, iki sosyalist parti arasındaki birlik görüşmelerini olumsuzluğa vardıran yanlış yaklaşımların düzeltilmesidir. Birlik rastlantılara bırakılamayacak kadar önemli bir konudur.

Birliğin tavanda aranması, tek başına yanlış bir tutum olarak nitelenemez. Ama asıl önemli olan kalıcı birliğin yolunu açacak olan tabanda birliktir ki, bu da bu aşamada eylem birlikleriyle olur. İşçi sınıfımızın politik örgütü, baştan beri sosyalist partilerle eylem birliğini savunagelmiş, böyle bir birliğin oluşturulması için her düzeyde çaba göstermiştir, göstermektedir. Bu birlik, çeşitli eylemlerde politik çıkış ve tavırlarda, sosyalist parti militanlarının, sempatizanlarının kendi aralarında ve komünistlerle yapacakları birliktir, ortak iştir. Sosyalist partilerin işçi sınıfı içinde gerçek hesaba katılabilir bir nicel güce sahip olmadığı ileri sürülebilirse de, birlik'in Türkiye'de sadece bir nicel güç sorunundan ibaret olmadığı hatırlanmalıdır.

Bugün Türkiye'de eylem birliğinin tüm objektif koşulları vardır. Faşizm tehlikesi dayatmaktadır. İşbirlikçi, tekelci sermaye saldırıyı yoğunlaştırmaktadır, işçi sınıfı, emekçi yığınlar bugüne değin görülmemiş bir ekonomik baskı altındadırlar. Üstelik, sosyalist partilerin programlarında, güncel eylem birlikleri açısından birçok ortak yan bulunmaktadır. Antiemperyalist, antitekel, antifaşist savaşım hepsinin asgari programının temel maddeleridir. Öte yandan, TİP ve TSİP'i ele alacak olursak, her iki partinin programında işçi sınıfının politik örgütünün programı ile uyuşan pek çok nokta bulunmaktadır. Tüm bu ortak noktalarda, her düzeyde, eylem birliğini geliştirmek olanaklıdır.

Bugüne kadar eylem birliğini sağlayamamanın çeşitli ve hepsi işçi sınıfına, demokrasi savaşımına zararlı örneklerini gördük. 1 Mayıs 1979 bu örnekler arasında özellikle sayılmalı. Buna karşılık, Türkiye'nin çeşitli yerlerinde, tabanda eylem birliğinin sağlanmasının da çeşitli örnekleri yaşandı. 30 Haziran İzmir «NATO'ya silahlanmaya hayır» yürüyüşü, eylem birliğini geliştirmenin çok çeşitli yolları olduğunu bir kez daha gösterdi. Bu yürüyüşte sağlanan somut eylem birliğini geliştirmek vazgeçilmez bir görevdir.

---

duğu siyasal gelişmeler üzerine kurar ve bir sonuca varır, hedef gösterirdi. O bu sonuca varırken, yığın belki de yine sessiz kalmakla birlikte içten içe ona hak verir, konu üzerinde düşünmeye başlar, yani siyasal bilinç merdiveninde henüz bir basamak tırmanmasa bile o basamağa doğru yönelmiş olurdu.

Uslup yaklaşım ve tavır

Bir an diyelim ki, ajitatör bu ilkeleri doğru kavramış ve uygulamaya çalışıyor. Yine de konuşma üslubu, yaklaşımı, hatta bizzat ajitatörün görünümü, yapısı seslendiği yığının parçası olup olmaması da ajitasyonun başarısını büyük ölçüde etkileyecektir.

Bu konularda, ajitasyon propaganda konusunun pratik, günlük hayattaki püf noktalarına, yol ve yordamına büyük önem vermiş ve gençleri bu konuda eğitmiş olan Kalinin'in görüşleri çok değerlidir: «Tartışmalarda kendi dilinle, kendi sözcüklerinle konuşman gerekir...» diyordu Kalinin ve şöyle sürdürüyordu: «İnsan duygularını, hazır formüllere başvurmadan, kendine özgü basit sözcüklerle anlatmalıdır...» Bir konuşmacıyı eleştirirken de şöyle sürdürüyordu: «Konuşmanızda doğal, duygusal hiçbir şey yok... Bunlar inandırıcı sözler olamıyor. Çünkü bunlar, sizin kendi işlediğiniz şeyler değil, hazır klişe sözcükler.. Halkın karşısına çıktığınızı ve böyle bir ifade ile konuştuğunuzu düşünün. Sonuçta sizi dinleyecekler ve sonra kalkıp gidecekler... Bu nedenden ötürü, eğiticiden ilk istenen şey, kendine özgü, anası tarafından öğretilen bir biçimde konuşmasıdır. Öğreticinin doğru konuşması için dil bilgisini bilmesi gerekir, ama anlaşılır bir dille konuşması da şarttır. Çocukları basmakalıpçılığa, hazır sözlere alıştırmayın... Sözün yerinde ve zamanında söylenmesi ağızdan kendiliğinden akması gerekmektedir.. Hazır formüllerle konuşmaktan kaçınmak zorundayız. (Kalinin, «Sovyet Aydınının ödevleri üzerine», 1939)

Kalinin, bir başka yerde «kitleleri nasıl yönlendirmeliyiz?» sorusunu sorduktan sonra ajitatörün, propagandacının nasıl olması gerektiğini de şöyle anlatıyor:

«Uzun yıllardır edindiğim kişisel deneylerime göre, parti yöneticisinin burnu büyük, kendini beğenmiş olmaması gerekir. Eğer siz, işçilerle ya da sıradan parti üyeleriyle konuşmalarınızda herhangi bir çalımla sesinizin tonuyla, önemsiz, belki de rasgele bir cümleyle kendinizi onlardan daha akıllı saydığınızı, onlardan daha çok bildiğinizi sezdirirseniz, o zaman mahvolmuşsunuzdur. İşçi ve genellikle sıradan insanlar, kendilerini üstün gören kişileri sevmezler ve onların sözlerini dinlemezler... Şu halde ajitatörün alçak gönüllü olması sonucuna varılır.. İkincisi, propagandacının, yöneticinin kitlelerle ilişkisinde sadece öğretme ruhuyla dolu olması güzel değildir. Kendi fikrini, çağrını yargılama yoluyla, çözümleme yoluyla, şu ya da bu tedbirin gerekliliğini kanıtlama yoluyla belirttiğin zaman sorun tümüyle değişir. Dinleyicilere, örneğin onlara danışırmış gibi «bu şöyle yapılırsa ne dersiniz?» «Bana kalırsa sorunun böyle halloIması daha iyi olacak» diye konuşabilirsiniz... Kuşkusuz binlerce insanın bulunduğu toplantılarda söylevin biçimi başka olacaktır. Orada sohbet biçimine yönelmek güçtür, günlük çalışmalarımızda ise incelemeye, konuşmaya işçileri daha sık çağırmamız gerekir». (Kalinin, «Partinin Yığınsal Çalışmalarıyla ilgili bazı sorunlar» 1942).

Kalinin'in bu bölümde vurguladığı, seslenilen yığına üstten bakmaktır ki bizim otobüsteki genç ajitatörümüz bunu hiç becerememiştir. Ayrıca Kalinin, dar gruplarda-ki otobüs bunun için biçilmiş kaftandı- sohbet biçiminde diyalog biçiminde konuşmayı önermekte, bunun çok daha etkili olduğunu söylemektedir. Oysa otobüsteki ajitatör genç, ortam çok elverişli, herkes konuşmaya hazır olduğu halde bunu yapmadığı gibi, yapmaya kalkışsa da, üslubu ve konuşmasının kalıplaşmışlığı yüzünden hiçbir başarı sağlayamazdı.

Bir başka yerde, Kalinin, bir kez daha şöyle dile getiriyor ajitasyon üslubunu: «Ajitasyon ve propagandada, kuru gürültüden, her çareye başvurarak kaçınılmalıdır... Eğer bağırıp çağırmadan, hatipliğe özenmeden, öğüt vermeye ve öğretmeye kalkışmadan ajitasyon propaganda konuşması yapacak olursanız ajitasyon ve propagandanız çok daha etkili olacaktır.

«Ajitasyon ve propagandacıların uydurma kelimelerden kaçınmaları gerekir. Palavra hiçbirşeye yaramaz. Ajitatörün dili herşeydir... «Güzel» sözcüğünü kullanmıyorum. Çünkü bizde çoğunlukla iyi birşey olduğu sanılarak güzel cümlelere kapılma eğilimi vardır. Oysa, aslında, aşınmış cümleler döktürmek çok kötüdür. (Kalinin, «Ajitatörün Cephedeki sözü» söylevinden)

Sanki bu sözler, otobüsteki genç için söylenmiş! O «oligarşi» gibi «antifaşist mücadele» gibi büyük ama yığın için anlaşılmaz sözcüklerle konuşuyor ve büsbütün soyutlanıyor. ayrı bir dünyanın insanı olarak görülüyordu.

Otobüsteki ajitasyon hedefe nasıl varırdı

Şimdi ajitasyon, propaganda konusunda, klasiklerden aldığımız ilkelerden hareketle şu soruyu soralım ve kısaca cevaplandıralım: Otobüste yapılmak istenen ajitasyon nasıl başarıya ve amacına ulaşabilirdi?

Önce, ajitatör olarak, işçi veya emekçi görünümlü bir kişi o otobüste, daha baştan başarıyı yakalamış demekti. Çevresini kollayıp, elverişli bir anda, otobüste insanların ne kadar sıkıntı çektiklerinden seçtiği elverişli bir kişiye yakınmaya başlar ve arka sahanlıkta, bir sohbet başlatırdı. Oradan dolmuş ve taksi zamlarına, oradan genel olarak zamlara geçilir, işin o noktasında, sohbete çeşitli görüşlerin katılması sağlanabilirdi. Kimi zaman iktidardan yana, kimi zaman iktidara karşı görüşler... Ajitatör asla kalıplaşmış cümlelerle yığının bilemeyeceği, anlayamayacağı kavramlarla değil, yığının günlük sorunlarını anlaşılabilir günlük dille daha da deşerek, politik ajitasyona atlar, «peki bu hükümet olmasa, örneğin Demirel gelse çözecek mi bu işleri «sorusunu veya duruma göre çok daha yumuşak bir soruyu ortaya atabilir. bu soru çerçevesinde yeni bir sohbet - tartışma başlatabilir ve adım adım, kendi istediği noktaya gelirdi. İşçi olduğunu söyler, işçilerin durumlarını anlatır, kendi konuşma üslubuyla ve kendi fikri gibi, işçi sınıfının tüm emekçi sınıflarla birlikte iktidara gelmesinin tek çözüm olduğunu vurgulayabilirdi.

Böylece, ajitasyonun en genel ilkelerine uygun davranılmış olurdu: Yığınların günlük ekonomik sorunlarından çıkılır, ama iş orada bırakılmaz, ajitasyon, siyasal ajitasyona dönüştürülürdü. Bu yapılırken, yığınlara hedef gösterilir, özellikle gösterilen hedefin akıllarda kalması için, slogancı ve ezberlenmiş olmayan biçimde, ama konuşma arasında birkaç defa tekrarlanıp belleklerde kalması sağlanarak, hedefin adı konur, bilinçlere işlenirdi.

Otobüsteki genç ajitatör bütün bunları bilmediği, bilse de uygulayamadığı için başarısız bir ajitasyon örneği sergiledi. Başarılısının güç olduğu, yukarda aktardığımız türden bir ajitasyon çalışmasının sağlam teorik formasyon yanında, deney, hayat içinde olmak, yaratıcılık gerektirdiği apaçık ortada. Ama, yığınlara politik bilinç götürme yolunun kolay ve dümdüz olmadığı da bir gerçek. Yığınlara siyasal bilinç vermenin, hedef göstermesinin her zamankinden daha güncelleştiği ve dayattığı şu günlerde, ajitasyon - propaganda çalışmaları üzerinde tekrar tekrar düşünüp, yaratıcılıkla davranmak ve güçlüklerden yılmamak önem kazanıyor.

köylerden

Doğu'da insanlık dışı baskılara bir kez daha dikkati çekiyoruz...!

Doğuda, Kürt halkının yoğun olduğu bölgelerde emekçi halk, köylüler, ilericiler, gençler üzerindeki baskılar, özellikle sıkıyönetimin ilanından sonra durmak, dinmek bilmeden sürüyor. Bu insanlık dışı baskılar karşısında, hemen heryerde büyük bir suskunluk gözlenirken, Hükümet tüm sorumluluğun kendisine ait olduğunu görmezlikten gelerek suça ortak oluyor. İşte Doğu'dan sonra gelen birkaç haber..

DİYARBAKIR

Diyarbakır ve çevresinde, emekçi halk, ilericiler, gençler üzerinde yoğunlaştırılan kimi zaman değil demokrasi, insanlık dışı boyutlara varan baskılar Diyarbakır askeri tutukevinin dolup taşması na yol açtı. Şimdi baskıların «içerde» tutukevinde, dışardan da beter olduğu bildiriliyor. Küfür, dayak; şoven ve faşist başçavuşların görevlilerin, ilerici tutuklulara, Kürt tutuklulara keyfi biçim de uyguladıkları hücere cezası günlük olaylardan. Tutukevi ne Cumhuriyet, Politika gazeteleri sokulmuyor. Bu uygulamalara karşı çıkan, bunların demokrasiye aykırı olduğunu söyleyen olursa bir kez daha dayaktan geçirilip hücreye atılıyor. Tutukevinde, tutukluların 30 Haziranda yaptıkları yemek boykotu bahane edilerek birçok tutuklu dövüldü ve hücreye atıldı. Tutuklular cezaevi müdürü ile görüşmek isteyince, yetkili olduğunu ileri süren bir Albay tutukevine gelip aralarında DİSK 10. Bölge Sekreteri Zeki Adsız ve Gıda İş bölge sekreteri Nadir Yek taş'ın da bulunduğu dört sen dikacıyı tutukevinden çıkarıp bilinmeyen bir yere götürdü, orada, üç profesyonel işkenceci, sendikacılara işkence etti. Daha sonra bu dört tutuklu sendikacının görüşme ve tedavi görmeleri de yasaklandı. Diyarbakır'daki altı demokratik örgütün yetkilileri, (DDKD, D.Ü.F.F. Öğrenci Derneği, D.Y.D.Y.D.O.D., TÖB-DER, Y.O.K. Öğ.Der. - D.D.K.A.D.) yetkilileri tutukevindeki baskıları protesto ederek sorumlulardan hesap sorulmasını istediler.

ERGANİ

Ergani'de baskılar İGD ve İGD yöneticileri üzerinde yoğunlaşıyor. Bir süre önce İGD Ergani şubesi eski başkanı Heybet Atsız ve iki İGD üyesi tutuklanmış suçsuz olarak uzun süre cezaevinde tutulmuştu. İGD üyesi Mehmet Aras'ın maocu serüvenci katiller tarafından öldürülmesinden sonra ise, katillerin kimlikleri savcılığa açıklıkla ve defalarca bildirildiği halde, katiller değil olayın tanıkları yakalanıp tutuklandılar. İGD'li bu üç gencin tek suçu, olaya tanık olmak ve katillerin kimliklerini bilmekti.

Daha sonra, İGD ile hiçbir ilişkisi olmayan ve kanıtlanamayan bir bildiri bahane edilerek cezaevinden o sıralarda yeni çıkmış olan eski İGD başkanı hakkında gıyabi tutuklama kararı çıkartıldı. Bu kararın ardından öylesine geniş çaplı ve halkı rahatsız edici aramalara girişildi ki, halk «Mehmet Aras'ın katilini de böyle arasalardı ya» diyerek tepkisini ve gerçekleri ne kadar iyi gördüğünü belirtti.

GULEMAN

Guleman Doğu'da, Elâzığ'a bağlı bir Maden kasabası. Bu rada 1500 işçi çalışıyor ve bu işçilerin çalışma koşulları, Türkiyede bile çok az yerinde görülebilecek kadar ilkel ve ağır. Guleman.da sık sık, ölümle sonuçlanan iş kazaları olur. İş kazalarında sorumluluk ise, hemen her zaman işçinin sırtına yıkılır. Çünkü sendika yöneticileri MHP'li şeyhlerin denetimindedir ve çoğunluğu bu MHP'li Şeyhlerden oluşan iş veren takımının yanında yer alırlar. Ama Guleman'da da işçiler uyanıyor. Uyanan işçi

Demokratik örgütlerden haberler

Antalya'da İGD ve GEB eylem birliği gelişiyor

İlerici Gençler Derneği ve Genç Emekçiler Birliği Antalya şubeleri arasındaki eylem birliği gelişiyor. Son olarak, iki gençlik örgütü 15-16 Haziran yıldönümünde bir ortak bülten yayınladılar. Ancak bültenin dağıtılması polis tarafından engellenmek istendi. İGD ve GEB üyeleri gözaltına alındı. Daha sonra gençler serbest bırakıldılar ve ortak demokratik eylemlerini sürdürme kararlılıklarını bildirdiler.

Çorum'da eylem birliği

Çorum İGD, İKD, GENÇ ÖNCÜ SGB (TSİP) ve HALKEVİ faşizme karşı güç ve eylem birliği kurdular. Basına yaptıkları ortak açıklamada, tüm emekçi halkı faşizme karşı tavır almaya çağırdılar.

Ayrıca eylem birliğine dahil bu demokratik örgütler, 15-16 Haziran'ın yıldönümünü anmak için ortak bir Dostluk ve Dayanışma gecesi düzenlediler. Gece gerçek bir coşku ve kardeşlik içinde geçti. «Faşizme Geçit Yok», «Yaşasın Anti-faşist Güçlerin Eylem Birliği» belgileri salonu çınlattı.

İKD'nin kapatılması protesto ediliyor

İlerici Kadınlar Derneği Deniz li şube yöneticileri, bir toplantı düzenleyerek, İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığının derneklerini kapatma kararını protesto ettiler. Denizli'de ilerici, demokrat kişiler den toplanan çok sayıda protesto imzası da Başbakana gönderildi ve İKD'nin açılması isteminde bulunuldu.

Demokratik örgütler soda işçilerinin yanında

Türkiye'nin çeşitli bölgelerin - den demokratik örgütler, bölge böl ge Soda işçileriyle dayanışmaları - nı dile getirmeyi sürdürüyorlar. Son olarak Kocaeli'nde 17 demokratik örgüt ve sendika şubesi ile İzmir'den 28 sendika ve demokratik örgüt Soda işçilerinin yanında oldukları-nı, haklı davalarını desteklediklerini bildirdiler.

Ordu'da İKD ve GENÇ-ÖNCÜ'nün açılması istendi

Ordu'da, Genel-İş, Fındık İş, TÖB-DER, TÜS-DER, TÜM-DER, Halkevi, TÜTED, T. Ziraatçiler Derneği, İGD, GENÇ ÖNCÜ VE SGB basına yaptıkları ortak açıklamada antidemokratik baskılara son verilmesini, kapatılmış olan İKD ve GENÇ ÖNCÜ derneklerinin ile diğer demokratik derneklerin hemen açılmasını istediler; Kırım ve terör tezgâhlayanların, MHP ve ÜGD olduğunu bir kez daha vurguladılar.

İGD Zonguldak şube kongresi hakkında soruşturma açıldı

İGD Zonguldak şubesinin ikinci olağan Genel Kurulu için Zonguldak Cumhuriyet savcılığı soruşturma açtı. Soruşturma, şube kongresinde bir konuşmacının kürtçülük propagandası yaptığı iddiasıyle açıldı.

İGD Zonguldak şube başkanı Rıza Kır, böyle bir soruşturmanın ve soruşturmanın yapılış tarzının İGD düşmanlığını belgelediğini söyledi. Kongre Divanı ve bazı demokratik kuruluşlar da, yaptıkları açıklamalarda İGD'ye yönelen saldırıya karşı Zonguldak'lı ilerici gençlerin yanında olduklarını bildirdiler.

İGD Mersin şubesine yapılan baskınların ardı arkası gelmiyor

İGD Mersin şubesi kuruluş çalışmalarının başladığından bu yana sürekli ve yoğunlaşan baskılar altında. Önce şube, 1 yıla yakın, gerekçesiz kapalı tutuldu, İGD yönetici ve üyeleri gözaltına alındı, hatta dövüldü. Bir yandan faşistler bir yandan da sol görünümlü saldırganlar, İGD Mersin şubesini hedef aldılar. Tüm bu engellere karşın Mersin'li İlerici Gençler yılmadı. İGD Mersin şubesi 11 Nisan 1979 günü yasal durumuna kavuştu. Ancak kongre yapma hazırlıkları sırasında yeni engeller çıkarıldı. Kongreden bir gün önce, hiç bir yasal dayanağı olmaksızın şubenin defter ve evrakına el kondu, bundan bir gün sonra da kongre için gelmiş bulunan iki genç, yolda kim liği belli olmayan kişilerce kurşunlandı. Polis-faşist işbirliğiyle süren bu baskılara bir kısım serüvenci, sözde sol görünümlü grupçuklar da eşlik etmekte gecikmediler.

Ancak İGD Mersin şubesi yöneticileri, bu baskıların şubenin gelişmesini engelleyemeyeceğini bildiriyor, «İGD'ye uzanan eller kırılacak» diyorlar.

DÜZELTME

Savaş Yolu'nun ,6. sayısında, köylerden şehirlerden bölümünde çıkan, «Gördes TÖB-DER'de faşist Maocu işbirliği» ile ilgili haberde, Ikü-Bir üyesini TÖB-DER'e getirenin TÖB-DER başkanı olduğu yazılmıştır. Gördes'ten aldığımız bir düzeltmeye göre, ülkücü öğretmeni derneğe getiren TÖB-DER başkanı değil bir maocu öğretmendir.

Düzeltiriz.

şehirlerden

... faşist-şeyh-sendikacı üçlüsünü temizlemek için çalışmaya başlayınca kıyamet koptu. İşverenler faşist eğilimli karakol komutanına başvurdular. Karakol komutanı, kasabada tam bir terör uygulamasına geçti. Kahveleri bile kapattı. İlerici devrimci avı başlattı. Yedi ilerici ve Kelhası köyü muhtarı, tahrikçi diye gözaltına alındı, dayak ve işkenceden geçirildi. Daha sonra muhtar ve bir ilerici genç Elazığ Sıkıyönetim komutanlığına götürüldü. Suçları sadece bölgede ilerici tanınmak ve uyanan, bilinçlenen işçileri MHP'li şeyhlere satmamaktı.

Guleman işçileri, tüm baskılara rağmen çalışmalarını sürdürüyor, direniyorlar.

VAN

Doğu'da uygulanan antidemokratik baskılardan Van ilinin ilericileri de nasipsiz kalmıyor. Van'da sıkıyönetimsiz sıkıyönetim uygulamaları tüm gücüyle sürüyor.

İGD Van şubesi, bu baskıların yoğunlaştırıldığı yerlerden biri.

20 Mayıs'ta polis ekiplerince basılan dernekten Şube başkanı ve bir MYK üyesi hakaret ve tehditle alınarak 24 saat gözaltında tutuldu. Daha sonra bu gençler zorla kent dışına çıkarıldı. DHKD Van şubesi de aynı baskılar karşısında bırakıldı. O gün bugün, Van'ın ilericileri, ilerici gençliği üzerinden, baskı tutuklama, tehdit eksik edilmedi.

24 Mayıs'ta faşist eğilimli yerel Serhat gazetesi İGD başkanının Hidro Elektrik santralinde çalıştığını ve mutlaka oraya sabotaj yapacağını yazdı; İşten atılmasını ve tutuklanmasını önerdi. Bunu izleyen günlerde Van ve çevresinde ilericiler, devrimciler üzerindeki baskılar sürerken, faşist eğilimli Serhat gazetesine bomba atıldı. Olay tam ve açık bir provokasyondu. Bu olayda hemen İGD Van şubesi suçlu tutuldu. Ve ardından gelsin yeni baskılar.

Van ilerici gençliği, Van'da tezgâhlanan provokasyonun ve polis baskısının tutmayacağını, güçlerini, kararlılıklarını kırmayacağını bildiriyorlar.

AKHİSAR

Akhisar'da ilerici kuruluşlar ve ilerici tanınan kişilerin evleri geçtiğimiz günlerde basıldı. Manisadan gelen bir grup polis ve jandarma, çeşitli yerlerde izinsiz aramalar yaptı. Birçok ilerici gözaltına alındı.

Polislere, arama izinlerinin olup olmadığını soran TÖB-DER şube başkanı da bir süre gözaltında tutuldu.

Baskıların Akhisarda geniş tepki yarattığı bildiriliyor.

AKÇAABAT

Akçaabat'ta, 26 Haziran akşamı, ilericilerin oturdukları Sahil Kıraathanesi on beş, yirmi kişilik bir grubun demir sopalı, zincirli saldırısına uğradı. Kahvede bulunan Bülent Bektaş ve Akçaabat İSTA sorumlusu Cemal Verep yaralanarak Trabzon Numune Hastanesine kaldırıldılar. Faşist saldırganlardan üçü, daha sonra yakalandı.

Bu saldırı olayından iki saat önce Akçaabat'ın Darıca köyünde de, ilericilerin oturduğu kahveye aynı türden bir saldırı olduğu bildiriliyor.

ÇAYCUMA

Çaycuma, faşistlerin tüm çabalarına karşın tutunamadıkları, taban edinemedikleri bir ilçemiz. Bu yüzden de, ilçede ilericilere, demokratlara, işçilere saldırı «görevini» polis sürdürüyor.

Son onbeş gün içinde, Zonguldak'tan getirilen emniyet ekipleri ilericilerin bulundukları kahveleri basarak; sokaklardan, evlerden ilericileri yakalayıp gözaltına alarak karakollarda dayak ve işkence yaparak, ilçede terörü sürdürüyorlar. Son 15 gün içinde yirmi kişinin gözaltına alındığı bildiriliyor. Terörü sürdüren polislerin bazı MHP lilerle içli dışlılıkları da kimsenin gözünden kaçmıyor. İlçe kaymakamının, şikâyete gelenlere; «Bu daha başlangıç, durun bakalım» dediği biliniyor. Çaycumalı ilericiler Çaycuma'yı faşistlere teslim etmemeye kararlı olduklarını vurguluyorlar.

Beton-İş, Bilcanlı kiremit fabrikasında yetki aldı

Balıkesir'deki Bilcanlı Kiremit Fabrikasında sarı Çimse İş'den istifa eden işçilerin Beton-İş'e geçtiklerini önceki yazımızda bildirmiştik. Bu gelişmenin ardından, Beton-İş'in toplu sözleşme görüşmesi çağrısına, Çimse İş, işyerinde hiçbir üyesi kalmadığı halde itiraz etti. İş müfettişlerinin incelemesi sonucunda, işçilerin tümünün Beton İş üyesi olduğu, Çimse-İş'in Bilcanlı Kiremit Fabrikasında hiçbir üyeye sahip bulunmadığı anlaşıldı ve Haziran sonunda işyerinde yetki Beton İş'e verildi.

Yetkinin alınmasından sonra, işçiler sendikalarıyla elele ekonomik demokratik haklar savaşımını sürdüreceklerini bildirirken, yeni temsilciler de görevlerini en iyi şekilde yapacaklarını sınıf ve kitle sendikacılığını ilke edindiklerini açıkladılar.

Batman'da iş isteyen emekçiler dipçikle dağıtıldı

● *Maocu ve APO'cu provokatörler çatışma çıkınca işçileri bırakıp kaçtılar*

Batman'da 4 bin kadar işçinin çalıştığı TPAO'ya, 13-15 Haziran tarihleri arasında düzenlenen sınavlarla 300 dolayında yeni işçi alınması sırasında olaylar meydana geldi. 300 işçi alınacağı haberi, işsizlik canına tak etmiş bölge insanları arasında büyük bir hareketlilik yarattı. Ancak işe alınabilmek, hatta sınava girecek kartı alabilmek için rüşvet ve iltimasın zorunlu olduğu anlaşıldı.

25 Haziran'da ilkokul mezunlarının sınavı vardı. İşe 94 kişi alınacaktı. Siirt İş ve İşçi Bulma Kurumuna yine binlerce kişi başvurmuş, ancak kartlar parayla, rüşvet karşılığı satıldığı için 300 kişi kart alabildi. 25 Haziran günü kart alabilen alamayan binlerce kişi sınavın yapılacağı yerin önüne yığıldı. Kartları olanlar, sınava girmek yerine kura çekilmesini önerdiler. Çeşitli itirazlara ve yolsuzluk iddialarına rağmen bu öneri kabul edilince, kart alamayanlar da kuradan yararlandırılmalarını istediler, rüşvet veremedikleri için kart alamadıklarını ileri sürdüler.

TPAO bölge müdürü ve askeri komutan, kartları olmayanların bu isteğini reddetti. Tam o sırada bölgedeki tüm işleri provokasyon olan bir takım maocu ve Apo'cular, kışkırtıcılık görevlerine başladılar. Askerleri yuhalayıp, taşladılar. Bunun üzerine, fırsatı değerlendiren ve belkide bu anı bekleyen komuta askerleri iş kapısında bekleyen aç ve masum insanların üzerine sürdü. Ortalık bir anda karıştı. Maocular Apocular kerleri iş kapısında bekleyen aç ve masum insanların üzerine sürdü. Ortalık bir anda karıştı. Maocular Apo'cular provokatörler kaçıp ortadan kaybolurken, yüzlerce kişi dipçiklerle yaralandı, tartaklandı, 300 dolayında suçsuz insan gözaltına alındı. Olaydan sonra Batman'da terör yoğunlaştırıldı, sınavlar iptal edildi ve kimse işe alınmadı.

Yığınları doğru yolda bilinçlendirip zamanında ve etkili şekilde savaş alanlarına sürmek yerine provokasyonu meslek edinenlerin içyüzü Batman'da bir kez daha ortayaçıktı.

EMEKÇİ HALK MAOCU FAŞİSTLERİN GERÇEK YÜZÜNÜ GÖRÜYOR

TİKP'nin mitingleri tam bir fiyasko oldu

Maocu TİKP, bir süre önce, Türkiye'nin 23 bölgesinde, temel amaç ve sloganı sosyalizme, Sovyetlere sövmek ve emperyalizme yardakçılık yapmak olan mitingler düzenlendi. Ancak bu mitingler hemen heryerde gerçek anlamda bir fiyasko oldu. Maocuların adamlarının sayısının üç buçuk olduğu ve emekçi halkı asla kandıramadıkları görüldü.

İzmir gibi maocuların oldukça idialı oldukları bir bölgede, Aydınlık gazetesi bile, bu «görkemli» mitinge katılanların sayısını 2 bin olarak veriyordu. Oysa İzmirdeki «Amerikan U-2 uçaklarına ve Rusya'ya teslimiyete Hayır» mitingine tam tamına 540 kişi katıldı.

Maocuların 1 Temmuz'da Samandağ'dan Antakya'ya yapmaya kalkıştıkları ve gazetelerinde herzamanki yalana dayalı propaganda yöntemleriyle büyük tantanayla lanse etmeye çalıştıkları yürüyüş de Samandağ ve Antalya halkının kabaran tepkisiyle karşılaştı. Bu bölgede, bir süre yer yer varolmuş olan maoculuğun artık kuruduğu görüldü. İGD ve TSİP'li gençler'in maoculuğa karşı ortak bildiri dağıtmalarını halk ilgi ve sevinçle karşıladı.

TİKP'nin 23 Haziran'da Karadeniz Ereğlisinde düzenlemeye çalıştığı mitingde aynı sondan kurtulamadı. Miting için maocular tüm çevreden sadece 50 kişi toplayabildiler. Bu 50 kişinin bir bölümü de, sanki halktan katılma varmış görünümü yaratmak için 30-35 kişiyle başlamış mitinge sonradan katıldı. Yol boyu yürürlerken, Ereğli halkından ve esnaftan, korteji yuhalayanlar, «MHP'ye katılın» diye bağıranlar oldu

Ordu'da ise, TİKP, 1 Temmuz günü «Fındık mitingi» düzenledi. Fındık üreticisinin sorunları ile uzaktan yakından ilgisi olmayan, hepsi Ordunun dışından getirilmiş 160 kadar kişinin katıldığı miting Ordu halkının alay konusu oldu. «Milli Birlik Hükümeti» ve «Rusya geçemez» slogan ve pankartları mitingin temel sloganlarıydı.

TİKP'nin düzenleyip Aydınlık'ın çığırtkanlığını yaptığı gösteriler, maocuların sermaye güdümünde bir provokasyon grubu olduklarını ve halkın bunların gerçek yüzünü çok iyi gördüğünü ortaya koydu.

haftanın hatırlattığı...

KOMİNTERN'İN 7 KONGRESİNİN 44. YILDÖNÜMÜNDE

Faşizm ve antifaşist savaşım...

Faşizm 1920'lerde İtalyada iktidar olduktan sonra dünya komünist hareketinin önüne önemli bir sorun olarak dikildi. O dönemde, ne İtalyan Komünist Partisi ne de Komintern faşizm ve faşizme karşı savaşım konusunda yeteri kadar bilgi ve deney sahibi değildi.

Faşizmin, burjuvazinin proletaryaya karşı en korkunç ve insafsız silahı olduğu Komintern'in 1922'deki IV. Kongresi tarafından belirlenmişti. 1928'deki VI. Kongre ise, bir ileri adım daha atıyor, faşizm ile emperyalizm olgusunun, tekelci kapitalizmden ayrılamayacağını saptıyordu. Faşizmin yalnızca geri kalmış ülkelerde değil, ileri kapitalist ülkelerde de ortaya çıkabileceği kaydediliyor, faşizmin kimi zaman darbeyle, kimi zaman da «faşistleştirme süreci» denilebilen bir süreçten geçerek iktidar olabileceği vurgulanıyordu. Ancak faşizm belası ile savaşımın yöntemleri konusunda hala kesin bir sonuca varılamamıştı.

Komintern'in 1933'deki 13. Plenumu, faşizmi, **finans kapitalin en gerici, en şoven, en emperyalist unsurlarının açık diktatörlüğü** olarak tanımlıyordu.

1929 bunalımından sonra dünyayı br dzi devrimin saracağı görüşünün Komintern'in çeşitli seksiyonlarınca benimsendiği bir sırada Almanya gibi altı milyon oy alarak parlamentoya 81 milletvekili sokan, güçlü savaş geleneklerine sahip bir işçi sınıfı partisinin bulunduğu bir ülkede, faşizm nasıl egemen olabilmişti?

Komintern'in 13. Plenumu, bu soruyu, Almanya'daki kitle örgütlerinde, sendikalarda komünistlerin etkinliğinin zayıf kalmasıyla yanıtladı. Reformizm, işçi sınıfı hareketi için büyük bir tehlike olan bu sağ akım, Sosyal Demokrat Parti aracılığıyla sendikalarda egemendi.

Üstelik Sosyal Demokrat Parti, Hitler'in arkasını sıvazlamış, bu tutum Almanyadaki demokrasi güçlerinin derin yaralar almasına yol açmıştı.

Sosyal demokratların Hitler'i aklayan tavırları, AKP saflarında ve Komintern'in bazı seksiyonlarında «**sosyal faşistler**» tezinin gelişmesine yol açmış, bu tez bazılarınca çok sekter savunulmuş böylece de işçi sınıfı içinde, demokrasi güçleri arasında etkin olan iki güç AKP ve SDP'nin tabanı güçbirliğine gidememiş, antifaşist güçler bölünmüştü.

ÖNEMLİ DENEYLER VE SONUÇLARI

1933 yılları, dünya işçi sınıfı hareketi için zengin deneylerle dolu yılar oldu. Fransa'da faşizmin iktidar olmasının önüne geçilmesi 6 Şubat 1934 direnişi, işçilerin birliğinin sağlanması, tabandan ve tavandan varılan eylem birliği, Komintern çalışmalarına ışık tuttu.

1934 yılında Avusturyada proletaryanın silahlı ayaklanması, Komintern açısından önemli derslerin çıkarılmasını sağladı. Georgi Dimitrof, Avusturyada işçi sınıfının ağır yenilgiye uğramasının nedeni olarak silahlı savaşımı değil, bu savaşımın örgütlü, yığınlara dayalı olarak ve bolşevik taktiklerle yürütülememiş olmaşını gösteriyordu.

1934 yılında, Almanya'daki gelişmeler de faşizm ve antifaşist savaşım konusunda ipuçlarıyla doluydu.

1934 yıllarının deneyleri yığınların savaşımını etkileyen faktörler arasında sübjektif faktörün gücü ya da güçsüzlüğü kadar; sübjektif faktörün geniş yığınların bilinç düzeyini yükseltmek ve antifaşist savaşıma çekmek için nasıl bir politika izlediğinin de büyük önem şıdığını ortaya koydu. Manuilski, yığın eylemlerinin neden faşistler tarafından ele geçirildiğini, bu eylemlere neden komünistlerin hakim olamadıkları sorusunu ortaya attı. Ernst Thaelmann'da faşist zindanlarda ortamın komünistler için çok elverişli olduğunu, ancak burjuvazinin bir adım öne geçtiğini kaydediyordu. Georgi Dimitrof ise şunları söylüyordu. «Düşmandan öğrenmekten çekinmemeli, düşmanın boynunu daha çabuk ve daha etkin bir biçimde kırabilmek için onun kullandığı yöntemlerden dersler çıkarmaktan çekinmemeliyiz.»

Komintern bu deneylerin ışığında faşizme karşı savaşta en geniş yığınları proletarya diktatörlüğü bayrağı altında değil, genel demokratik talepler etrafında birleştirmek gerektiği sonucuna vardı. Ancak ana hedefe varılması savaşınının da, bir an bile akıldan çıkarılmaması gerektiği ayrıca vurgulanmaktaydı.

KOMİNTERN 7. KONGRESİ ANTİFAŞİST SAVAŞIMA IŞIK TUTUYOR

Komintern'n 7. Temmuz 1935'de açılan 7. Kongre faşizmi şöyle tanımladı:

«İktidardaki faşizm, finans kapitalin en gerici, en şoven, en emperyalist unsurlarının açık terörist diktatörlüğüdür.»

7. Kongrede, faşizmin iktidara gelmesinin, burjuvazinin birbirini izleyen hükümet biçimlerinin bir devamı olmadığı da sonuca bağlandı. 7. Kongre, faşizmin burjuva demokrasisinin yok edilmesi, bir devlet biçiminden bir başkasına geçilmesi olduğunu saptadı.

«Faşizm mi, sosyalizm mi» ikileminin bir kenara bırakılması gerektiği, faşizme karşı savaşımın yalnızca komünistler tarafından yürütülemeyeceği gerçeği ortaya kondu; faşizme karşı en geniş demokratik güçbirliği ilkesi getirildi.

7. Kongre, faşizmin önlenebileceğini de belirtti. Dimitrof, Kongreye sunduğu raporunda bu konuyu ele alırken, işçi sınıfının birliğinin, faşizme karşı kararlı savaşımının gençlik ve köylülük içinde sempati yaratacağını, bunun faşistlerin etkinliğini kıracağına işaret etti. Dimitrof, emekçilerin savaşımını doğru olarak yönlendirebilen bir partinin varlığının, faşizme kolay kolay iktidar olma fırsatını tanımayacağını belirtti. İşçi sınıfının bağlaşıklık politikasının önemini de vurgulayan Dimitrof, doğru bir bağlaşıklık politikasının büyük kazanımlar sağlayacağını kaydetti.

7. Kongre, faşizmin aslında güçsüz olduğunu, çünkü bir avuç tekelci burjuvanın çıkarına hizmet ederken, bu bir avuç para babası dışında, tüm sınıf ve tabakaları ezdiğini ortaya koydu.

7. Kongre, en önemli konulardan biri olarak işçi sınıfının sendikal birliği üzerinde durdu.

Kongre, faşizme karşı **Birleşik Halk Cephesinin** oluşturulması savaşımına öncülük edecek olan işçi sınıfının birliğine, **Birleşik İşçi Cephesi** sorununa dikkat çekti.

7. Kongre, işçi sınıfı partilerinin sosyal demokrasiye karşı tavrını da belirledi. İşçi sınıfını bölen sosyal demokrasinin sınıflar arası işbirliğinden yana politikasını saptadı, fakat tüm sosyal demokrasinin gerici ilân edilmesinin sosyal demokrat tabanın işçi sınıfının savaşımına kazanılmasına engel oluşturduğunu vurguladı.

Bugün aradan 44 yıl geçmesine karşın, Komintern'in 7. Kongresi, dünya demokrasi güçlerinin ve dünya işçi sınıfı hareketinin savaşımına ışık tutuyor. Faşizmin tanımlanması, faşizme karşı savaşım yöntemlerinin belirlenmesi, burjuva demokrasisi-faşizm ilişkisi, faşizme karşı birleşik cephe sorunlarının Türkiye için olduğu kadar pek çok ülke için de acilliğini ve güncelliğini koruduğu çağımızda, Komintern'in 7. kongresinin antifaşist savaşım ilkeleri yolumuzu aydınlatıyor.

Ölümünün 30. yılında Dimitrof'u saygıyla anıyoruz

Komintern'in 7. Kongresinde faşizm ve antifaşist savaşım konusundaki tartışma ve kararlara damgasını basan, Komintern'de Bulgaristan Komünist Partisi temsilcisi olarak bulunan Bulgar işçi sınıfının ve dünya komünist ve antifaşist hareketinin yiğit savaşçısı, öncüsü Georgi Dimitrof'tu. Dimitrof'u ölümünün 30. yılında (2 Temmuz 1949) saygıyla anıyoruz.

SAHİBİ: OYA BAYDAR
YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: ALİ İHSAN ÖZGÜR, İbrahim ARIK
● YÖNETİM YERİ: 3. Beyler Eminsoy İşhanı K.3 No:304-Kemeraltı-İZMİR ● BANKA HESAP NO: Y.Kredi Bankası Çemberlitaş Şb. 173-53 ● ABONE KOŞULLARI: Yıllık 400 TL. 6 Aylık 200 TL, 3 Aylık 100 TL. ● YURT DIŞI ABONE: (YILLIK): F. Almanya 80 DM. Belçika 1360 BF. İngiltere 20 Sterlin, Fransa 180 FF. Hollanda 100 Gulden, ABD 50 Dolar, Kanada 60 Kanada Doları, Avustralya 50 Avustralya Doları, İsveç 180 Kron, İsviçre 92 İF ● İLAN KOŞULLARI: (İç Sayfalar) sütun cm 50 TL. ● İÇ DÜZEN Savaş Yolu Teknik Sekreterliği ● DİZGİ: Doğruluk Matbaası ● BASKI: S.S. Tükel Gazetecilik ve Matbaacılık. Gazi Bulvarı No: 18 - İZMİR ● DAĞITIM Savaş Yolu Dağıtım Servisi ● BASKI TARİHİ 13 TEMMUZ 1979